

# Ódinova sága

Zapsala Anna Zubkova  
Redigoval Vladimir Antonov  
Z ruského originálu přeložila  
Jiřina Broučková

Tato sága o životě velkých i malých duší byla napsána podle slov Ódina. Částičky Věčných Vědomostí o poslání života člověka na Zemi, o mnohorozměrnosti světů za hranicemi světa materiálního, o skutečně mravném, o opravdové kráse, o lásce pozemské a o Lásce Božské jsou vpleteny do dějů ságy.

At' tyto příběhy a obrazy přinesou Něžnost a Moc Božských *Hlubin* těm čtenářům, kteří se budou snažit za slovy a obrazy událostí pociťovat Světlo a Lásku Prvotního — Stvořitele veškerého vesmíru.

**Kniha je určena širokému okruhu čtenářů.**

# Obsah

<i>Kapitola první: Dívenka a Pán jezera .....</i>	4
<i>Kapitola druhá: Život mezi vikinky .....</i>	16
<i>Kapitola třetí: V jižních zemích.....</i>	26
<i>Kapitola čtvrtá: Cestou na sever.....</i>	33
<i>Kapitola pátá: Olav a Annika .....</i>	40
<i>Kapitola šestá: Odcházím, abych se vrátil .....</i>	50
<i>Kapitola sedmá: Rok v odloučení .....</i>	52
<i>Kapitola osmá: Smrt a Nesmrtelnost.....</i>	61
<i>Kapitola devátá: Olavův návrat .....</i>	73
<i>Kapitola desátá: Veliký Poutník .....</i>	87

## **Kapitola první: Dívka a Pán jezera**

**Sedíme vedle sebe — já a Božský Ódin...**

**Sedíme, objímáme se, jsme sjednoceni dušemi.  
A třebaže On teď nemá materiální tělo, a já ho mám,  
— vůbec to nepřekáží našemu kontaktu!**

**Mnoho legend je spojeno se jménem tohoto  
Božského Učitele, který po staletí zahrnoval Svoji  
Péčí Skandinávské země!**

**Mnohá pokolení lidí uctívala Jeho Moudrost a  
Sílu!**

**A právě teď, jsme Ódin a já spolu. Já  
poslouchám Jeho slova, odpovídám Mu, pokládám  
otázky a poslouchám Jeho odpovědi a vysvětlování.**

**Jeho Božské Tělo — Tělo Ducha — se skládá ze  
Světla! On toto Světlo může zhutňovat, a dělat tím  
Svoji Podobu zřetelněji projevenou — tak, že je  
možné vidět prameny vlasů, řasy, zářivý pohled Jeho  
očí, vyzařujících Lásku a Klid, pozorovat Jeho měkký  
úsměv, jeho silné Ruce.**

**A On může najednou... omládnout... Nebo —  
ukazovat Svou Podobu, naplněnou velikou Božskou  
Mocí, se sněhobílými vlasy, jejichž lokny proudí až  
pod ramena, a s právě tak bílými krásnými vousy.**

**Jeho Veliká Síla je sjednocena s Oceánem Síly  
Jednotného Prvotního Vědomí celého vesmíru.**

**Jeho pohyblivé Tělo ze Světla rozměrově  
značně převyšuje obyčejné materiální tělo člověka.  
Ono se hned může stát ještě ohromnějším, na**

*kilometry, nebo se rozplynout v Průzračnosti Klidu Jednotného Oceánu, a hned se zas znovu vytvořit na libovolném místě planety a dokonce i na mnoha místech současně...*

*Ódin ukazuje — v něžném Světle, podobném zlaté mlze — živé obrazy těch příběhů, které On chce vyprávět s mojí pomocí vám, našim čtenářům.*

*... Je mi jasné, že Ódin si dnes ke mně «nezaskočil na minutku». To znamená, že přišel čas na to, aby vyprávěl ty Svoje příběhy, které se už dávno chystal začít vyprávět.*

*Přede mnou se otevírají monumentální obrazy krásy severské přírody: žulové skály a kameny, porostlé lišejníky, čistá jezera uprostřed hustých lesů, pole, malá hospodářská usedlost u jezera... Lidé ve starých finských oděvech...*

*Vyobrazení se jakoby přibližuje... A začínají znít Ódinova slova:*

\* \* \*

Na břehu maličkého lesního jezera se rozkládala nevelká finská usedlost. Žili tam muž, žena a jejich maličká dcerka.

A nad jezerem i pod jezerem i daleko kolem — tam žil Božský Pán jezera. Byl ohromný jako hora, skládal se ze Světla Starostlivé Lásky a Něžné Lásky. Toto Světlo lehce prostupovalo zemí, i vzduchem... A On byl takový jemný, že Ho viděli jen málokteří.

Božský Pán jezera nebyl Pánem jenom tohoto maličkého jezírka a lesa kolem. Ale, jak to mají stanoveny všechny Božské duše, byl Pánem všude na Zemi a mohl se na jakémkoliv místě objevit nebo

zmizet Svým Tělem ze Světla. Ale byla i taková místa, která si Pán oblíbil, a kde přebýval stále.

U tohoto nevelkého jezera tak žil spolu s lidmi, stromy, bylinami, rybkami, ptáčky, zvířátky lesními i domácími, a celý prostor naplňoval Světlem Svojí Lásky.

Dospělí — ti vůbec Pána jezera nepozorovali. Ale dívenka, dokud byla úplně maličká a neuměla ještě mluvit, Ho viděla.

Vždyť některé maličké děti často vidí to, co existuje na nehmotné úrovni: ony ještě celkem nedávno žily samy v těch světech — tak jako ty duše, které teď nemají materiální těla.

Ale potom děti povyrostou a na svoje schopnosti vidět duši zapomínají. Ztrácejí tyto vlastnosti, jakmile je přestanou používat.

Obvykle přece dětem nikdo nevysvětluje, že je něco takového možné. Naopak: rodiče učí děti žít konkrétně mezi materiálními předměty. A jestliže jim děti vyprávějí něco neobvyklého, pak dospělí říkají, že to jsou všechno fantazie.

Mimochodem, je velice důležité naučit malého človíčka používat ve světě hmoty svoje tělo: chodit, mluvit, vidět s pomocí tělesných očí a mnohé další.

A ztratit schopnost vidět duši je prospěšné, pokud je ta duše slabá: nemateriální světy ji jen vystraší!

Nebo je takové vidění nepříznivé pro duše, které přišly do vtělení s už zformovanými hrubými vlastnostmi. Vždyť ony dokážou vnímat jen pekelné bytosti, z čehož pochopitelně žádný prospěch nemají.

Ale zjemnělé a silné duši může schopnost vidění pomoci ještě úspěšněji se učit.

Avšak dospělí o tom nevědí, protože už sami dávno zapomněli na to, že mají takovou možnost. No možná, že všichni dospělí ne, ale skoro všichni se odnaučili vnímat duši okolní svět bez pomoci tělesných orgánů!

A naše Ainu, jak dívenku nazývali, také, jakmile povyrostla, začala svoji schopnost vidět ve světě Božského světla ztrácet: vždyť jí nikdo nemohl vysvětlit, že tohle je také skutečnost. Ona postupně zapomínala, že duše má oči, které dokážou vidět mnohem více, nežli oči těla. A nestačila pochopit, že správně se rozvíjející duše může slyšet a mluvit tak, že přitom nepronáší slova nahlas, — v řeči duchovního srdce.

Rodiče Ainu o takových možnostech vůbec nevyprávěli, protože oni sami tak vidět a slyšet neuměli.

Ale schopnost pociťovat duchovním srdcem všechno kolem a všechno milovat — tu Ainu neztratila. A proto vždy pociťovala radost a něžnost, když přicházela k jezeru, třebaže jí ani nenapadlo, že to bylo proto, že Pán jezera velice chtěl, aby jí bylo dobře.

On maličkou Ainu velice miloval!

Dívenka si často hrála na písčitém břehu jezera. Tam jí vždy přicházely na mysl kouzelné pohádky a podivuhodné příběhy. Ainu nevěděla, že jí je vypráví Pán jezera — jazykem komunikace duší.

Když je převyprávěla rodičům — nazývali jí fantastkou a blouznivkou...

A jednou Pán jezera dívenku dokonce zachránil tím, že ji naučil plavat.

Stalo se to tak.

Šla pro vodu. Vědro bylo velké, a Ainu ho dokázala uzvednout a odnést pouze zpoloviny naplněné. Naklonila se z mola, aby nabrala vodu, ale nešťastnou náhodou jí nabrala více, nežli mohla uzvednout. Těžké vědro se převážilo — a stáhlo ji za sebou. Ainu spadla do vody.

Velice se polekala. Vždyť jí dospělí vždy říkali, aby při koupání nechodila na hloubku — aby se neutopila! A v tom místě kolem mola bylo na její výšku dost hluboko.

Ainu ve strachu začala tonout, ačkoliv ke břehu bylo docela blízko.

Ale hned v tom okamžiku ji Pán jezera dokázal uklidnit: docela blízoučko proplula kachnička s maličkými kachňátky. Když dívenka uviděla takové roztomilé drobečky, zapomněla na strach. Kachna se rozhodla plout jiným směrem — a kachňata začala tak rychle pracovat nožkami, že skoro běžela po vodě. Ainu uviděla, jak čiperně veslují nožkami — a proto se netopí. A ona také začala pohybovat rukama a nohama — a skoro hned se ocitla na mělčině, kde už dosáhla nohama na písčité dno.

\* \* \*

Jednou Ainu usnula na břehu a uviděla Pána jezera ve snu. A ukázalo se, že Ho dokonce poznala. Vždyť to On ji ukolébával, když byla úplně maličká, a jí bylo v Jeho Rukách ze Světla vždy tak dobře!

A tak se stalo, že když se probudila, Ho nepřestala vidět. Otevřely se jí oči duše.

Zdálo se jí, že to není možné, ale Pán jezera k ní laskavě promluvil:



— Zdravím tě, AINU! Neboj se Mě! Já jsem Božský Pán tohoto jezera. Já tě znám velmi dávno a velice tě miluji!

Vzpomínáš si na pohádky, které tě napadaly, když sis hrála na břehu? To Já jsem si tehdy s tebou hrál!

A potom, když ses div neutopila, jsem tě Já naučil plavat!

... Od té doby mohla AINU Pána jezera vidět a povídat si s Ním.

Pokládala Mu otázky, a On jí vždy pohotově odpovídal.

A ještě učil AINU žít ve šťastném zlatavě-slunečném světě, kde všichni kolem odpovídají láskou na lásku.

Ráno vstala — a radostně přivítala všechno a všechny! Potom šla po cestičce k jezeru a říkala!

«Zdravím tě, lese!

Dobré ráno, borovice-velikáni!

Děkuji vám za písně, milí ptáčkové!

Jak jste překrásné, květiny a travinky v kapičkách rosy!

Buď zdrav, můj Příteli, Pane jezera!»

A celý svět kolem jí odpovídal radostí a láskou! A Pán jezera ji objímal něžnými průzračnými rukama a usmíval se slunečním úsměvem.

... Šel čas. AINU dorostla a stala se divukrásnou dívkou.

\* \* \*

Jednou se rodiče AINU chystali, tak jako obvykle, jednou za měsíc, jet do města — prodat mléko, sýr,

máslo a koupit to nezbytné do hospodářství, co si nevyráběli oni sami.

Pán jezera řekl Ainu:

— Zkus je přemluvit, aby tento měsíc do města nešli! Mohlo by to být pro ně špatné!

... Ainu rodiče velice prosila, aby se cesty vzdali a zůstali doma. Ale ti prosby dcerky neposlouchali:

— Cožpak to nechápeš Ainu?! Vždyť mléko zkysne, a my neutržíme peníze!...

Říkat jim něco o Pánovi jezera se Ainu už dávno nepokoušela. Vždyť jí odpovídali jen smíchem: ty už přece nejsi maličká, a ještě si vymýšlíš pohádky!

... Když se rodiče vrátili, oba těžce onemocněli...

Ainu je zkoušela léčit sama, ale bylo jim čím dál hůře...

Tehdy se Ainu velice polekala a běžela za zaříkávačkou.

Ta přišla, ale ani nevešla do domu, ani se nepodívala na nemocné. Řekla, že ve městě začala epidemie nebezpečné nemoci a spousta lidí umírá v utrpení. Potom zakouřila jakýmisi bylinami, přikázala Ainu opakovat zaklínadla a řekla, že je nemoc nakažlivá a smrtelně nebezpečná. A že proto není možné se k jejím nemocným rodičům ani přiblížit.

Ale Ainu se o ně dál starala.

Přes veškerou její péči, rodiče Ajnu za několik dní zemřeli. Umírali těžce, zakoušeli silnou bolest...

Ainu **nemoc rodičů** tak zarmoutila a vystrašila, že přestala vidět Pána jezera a slyšet Jeho slova. Doslova na Něho zapomněla, a ani ji nenapadlo prosit o Jeho rady a pomoc.

Vždyť světy Božského Světla nejsou viditelné z těch světů, kde vládne zoufalství, stesk, strach, hněv nebo další hrubé stavy...

Ona Ho znovu pocítila až když pohřbila těla rodičů a šla si odpočinout na břeh jezera.

Pán jezera ji laskavě objal Svým Klidem a Péčí:

— Neměli bychom nikdy plakat pro ty, kdo opustili svoje těla: vždyť oni vůbec nezemřeli! Tak se podívej! Tvoji rodiče jsou tady! Oni vidí jak Mě, tak i tebe!

... Rodiče Ainu stáli vedle ní v nemateriálních tělech. Vypadali mladší a hezčí, nežli v posledních letech života.

Obrátili se k Pánovi jezera:

— Veliký, vid', že se postaráš o naši Ainu? Zůstala úplně sama!

— Postarám se! — odpověděl s úsměvem Pán jezera.

... Rodiče pověděli svojí milované dcerce několik utěšujících slov o tom, že je jim tady — v tom novém světě — výborně! Potom ji objali a odešli do dálky po cestičce ze svítící trávy...

— Podívej se, kde budou žít! — řekl Pán jezera.

... A Ainu uviděla v dálce domek na kopci, louku, na které se pásli krávy a koně. Všude tam zpívali ptáci... Všechno to bylo nemateriální, ale naplněné domácí útulností a klidem.

Pán jezera pokračoval:

— Není třeba je zdržovat, Ainu! Ve světlých a čistých světech se jim bude mnohem lépe odpočívát, nežli kdyby se po celý čas snažili být spolu s tebou!

Ale, jestliže budeš světle a radostně na ně vzpomínat, — pak to pocítí a budou tě navštěvovat.

Oni byli — v podstatě — dobří lidé. Žili v klidu a starostlivosti jednoho o druhého a o tebe, naučili se srdečné lásce, třebaže jejich láska nebyla ve všem dokonalá. Proto bude jejich život do nového zrození v tělech zcela klidný a radostný.

... Ainu ještě dlouho seděla na břehu jezera. Pán jezera nic neříkal, ale každá vlna Jeho světla jakoby smývala zbytky smutku.

Ainu se zeptala:

— Proč jsem Tě po celé ty dny neviděla? Kde jsi byl?

— Já jsem byl tady, vedle tebe... Ale ty jsi byla tak vystrašená a rozladěná, že jsi Mě nepozorovala. A Mně dalo velkou práci ochránit tě před nemocí...

Ale tvým rodičům už nebylo možné pomoci. Přišel čas jejich odchodu.

— To znamená, že člověk nemůže změnit svůj osud?

— Někdy to možné je. Osud závisí jak na minulosti duše, tak i na tom, jaká rozhodnutí člověk přijímá v současnosti.

Pamatuješ? — jak jsi, ještě jako úplně malá holčička, říkala rodičům, že přece nemusejí zabíjet a jíst slepice, husy, telata... A že maso vůbec není nutné jíst, abychom byli zdraví... **Ale** oni, ačkoliv milovali domácí zvířata a starali se o ně, je stejně dál zabíjeli a jedli jejich těla. Neposlechli tě tehdy...

Ty sama jsi se vždy této Mé rady držela. Ale oni — odmítli.

A proto před smrtí museli prožít utrpení.

Bolest způsobená druhým se nutně vrací k tomu, kdo ji způsobil. Vrací se — do jeho osudu! Do osudu — buď v tomto životě, nebo v následujícím vtělení v materiálním světě.

— Pověz, a vidět duší je možné jen ve světech Světla?

— Není... Ale Já bych tě nechtěl, pokud to nebude nutné, učit vidět světy šedého stesku a pláče! A tím spíš — světy kruté černoty! Nikomu bych nepřál žít v těchto světech!

Proto je pro dosud nezjemnělé duše blahem, nemít schopnosti vidění nemateriálních bytostí, obývajících ty nepřívětivé světy.

Je třeba se stát velice silnou a moudrou duší, abychom tam dokázali vidět — a nelekali se. A — neušpinili se od vzájemných dotyků s těmito bytostmi, například, kvůli pomoci nemocným.

— A mohl bys mě naučit léčit nemoci? Mohla bych pak mnoha lidem pomáhat pochopit to, co já teď už chápu! Já se bát nebudu: vždyť už znám Lásku a Sílu Tvého Světla!

— Dobře, Ainu!

\* \* \*

Od té doby Pán jezera učil Ainu léčitelství. A ona začala pomáhat lidem; uzdravovat jejich nemoci a mluvit o jejich příčinách. A také — o tom, jak ty příčiny v sobě odstranit.

Seznámila se s léčebnými účinky bylin, rozličnými způsoby léčení s pomocí odvarů z nich a s pomocí nejjemnějšího Světla, které ji Pán jezera učil pociťovat a zaměřovat pro léčení.

Mladá léčitelka začala být brzy známá po celém okolí.

... Ale byly to neklidné časy: válka se přihnala do jejich země.

Jednou kolem domu Ainu procházel velký oddíl vojáků.

Zastavili se k odpočinku v usedlosti, a vzali si všechny zásoby sýra, mouky a ořechů.

Velitel těch vojáků byl mladý, silný a velmi hezký. Ainu mu padla do oka. Přikázal svým vojákům:

— Ona bude má! Nedovolujte si dotýkat se jí, nebo ji dokonce objímat a líbat!

Až se vrátíme s vítězstvím — já se s ní ožením!

Až sem znovu přijdeme — daruji jí mnoho krásných zlatých a stříbrných šperků!

Na všem v mém novém majetku se se mnou bude podílet jako moje manželka!

... Ainu se zeptala:

— A nechceš se dozvědět, jestli já chci být tvojí ženou?

— Stačí, že to chci já! — povýšeně odpověděl velitel.

... Vojáci odešli příští ráno, nechali za sebou vypleněnou usedlost.

... Za tři měsíce se vrátili.

Přesněji, jenom několik zraněných, zmrzačených vojáků přineslo na nosítkách sotva živé tělo toho, kdo byl jejich velitelem.

— My ti ho tu necháme. Chtěl být tvým mužem. Jestli přežije, můžeš se za něho provdat. Nebo si ho nech jako čeledína.

Nemůžeme ho už dál nést.

... Ainu prosila Pána jezera, aby jí toho vojáka pomohl vyléčit. Voják se jmenoval se Richard. Zalíbil se jí už při jejich prvním setkání: přitahovala ji tehdy jeho síla, ale jeho povýšenost jí byla protivná...

Ale teď, když, vyčerpaný z ran, byl vedle ní, se srdce Ainu zachvělo soucitem a zapálilo se opravdovou láskou.

Pamatovala si, jaký nepříjemný byl Richard při jejich prvním setkání...

Ale láska lidi mění! Richard se do Ainu zamiloval na první pohled a teď, když se uzdravoval z těžkých ran díky její péči, se také učil i milovat.

Začal chápat, že pojem láska vůbec neznamena «vládnout svojí ženě». Ale, že je to umění žít spolu v harmonii, a dávat jeden druhému radost a štěstí.

Ainu Richarda vyléčila; uzdravila jak tělo, tak i duši. A Pán jezera jí v tom pomáhal.

\* \* \*

Richard a Ainu se stali mužem a ženou.

Jednou se Pán jezera Ainu zeptal:

— Nechtěla bys Mi dát nové tělo? Ty a Richard byste se mohli stát rodiči dítěte, do kterého by se vtělila Částice Mne-Vědomí.

Je tolik trápení a neštěstí na Zemi! Já bych chtěl lidem pomoci! Ale pro to musím získat materiální tělo. Mohl bych se — vaším prostřednictvím — stát Člověkem, Který by dokázal přinést na Zemi Božské Vědění a připomenout Božské Zákony spravedlivého bytí!

... A tak, po uplynutí stanoveného času, se Ainu a Richardovi narodil syn.

Dali mu jméno Olav.

Ale v tom Jeho Vtělení nebylo všechno tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Mnoha zkouškami

musel Olav na Zemi projít předtím, než se dozvěděl o svém Božském Předurčení a dokázal ho vyplnit.

## ***Kapitola druhá: Život mezi vikinky***

***Ódin pokračoval:***

***— Dnes chci vyprávět o tom, co se děje, když se Božská Duše narodí na Zemi s Misí Sloužení.***

***Existují Ti, Kteří si po vtělení vzpomínají na Svou Božskost.***

***Ale jsou i Ti, Kdo vyplňují to, co je na Božské úrovni zamýšleno — a při tom si neuvědomují Svoji Jednotu s Prvotním Oceánem Božského Vědomí.***

***A také jsou Ti, Kdo si mohou vzpomenout a upevnit tu Jednotu v procese života na Zemi a poté splnit všechno, co bylo naplánováno na toto vtělení — v úplném splynutí s Jednotným My všech Dosáhnuvších!***

***Konkrétně, Olav nevěděl, kdo ve skutečnosti je, od dětství.***

***— Ale jak se to mohlo stát? Vždyť mu jeho matka Ainu o tom musela vyprávět! Všechno se mohlo vyvíjet tak jednoduše...***

***— Pro Mne je teď složité vysvětlovat ti všechny nuance vytváření lidských osudů. Povím ti jen o hlavním principu: všechno se dělá ve prospěch velice mnoha duší a s přihlédnutím k jejich zájmům.***

***Ainu vzali z materiální úrovně předtím, než stihla Olava naučit všemu tomu, co znala a uměla. Dokázala mu povědět jen velmi málo, a on musel poznávat všechno to hlavní sám.***



***Ainu a Richard byli v úrovni zjemnělosti a schopnosti k pochopení Božského příliš rozdílní. A, aby si její duše mohla zachovat dosaženou Božskou zjemnělost, odebrali ji z materiálního světa dříve.***

***A Olav dostal za úkol znovu si zopakovat Cestu od člověka k Bohu, aby si všechny stupně Cesty a techniky vzestupu dobře zapamatoval. A proto On následně dokázal ukázat tuto Cestu mnoha dalším.***

***Zopakuj to ještě jednou, aby nedošlo k nedorozumění:***

***Tomu z Nás, Kdo přichází na Zemi, se občas hodí, aby si — podle shora uvážených plánů — požil nějaký čas životem obyčejného člověka, podíval se na svět očima právě takového smrtelníka, jako všichni ostatní. Je to proto, aby, až se potom vrátí do Nesmrtelnosti Boha, dokázal díky získané zkušenosti vysvětlit tuto Cestu druhým lidem.***

***Někdy bývá nutné nejdřív poznat nemohoucnost — abychom byli schopni získat Sílu Všemohoucího, zpočátku se potrápít v nevědomosti — abychom získali Vyšší Vědění, poznávat nejdříve na vlastní zkušenost význam té lásky, která spojuje člověka s člověkem, — abychom se mohli sjednotit v lásce s Božskou Prvotní Sílou.***

***Poslouchej dále! To, co ti povím, musí pomoci jak tobě, tak i mnoha dalším upevňovat Sjednocenost s Božským světem a žít v souladu s Jeho pochopením a s Vědomostmi, o kterých ještě budeme mluvit!***

\* \* \*

Po náhlé a tak neočekávané smrti Ainu se Richard dlouho nemohl vzpamatovat ze zármutku. Nechtěl už zůstat na těch místech, kde mu všechno připomínalo tu ztrátu. Nemohl dál žít v té harmonii, kterou vytvářela jeho žena, bez ní. Vzal svého pětiletého syna Olava a vydal se na cesty.

Dlouhé putování s maličkým dítětem bylo těžké.  
Ale potom přišli k moři.

Mořská prostranství Olava i Richarda očarovala svou krásou a mohutností!

Richard se rozhodl, že zůstane žít u moře.

Našel jarla — náčelníka vikingů, který ho přijal do občiny spolu se synem.

Tak se Richard vrátil k životu vojáka, trávícího na mořských cestách skoro celé jaro, léto a podzim.

... Pro Olava nastaly těžké časy. Po dobu mořských výprav, na které nadlouho odjížděl Richard spolu s dalšími muži, zůstával Olav na břehu spolu se ženami a dětmi ostatních vojáků.

Ale pro občinu zůstávali Richard a Olav dlouhý čas cizáky.

Olav musel snášet posměšky a napadání od starších dětí. A žena, v jejímž domě žil po dobu nepřítomnosti otce, se na něho zlobila kvůli tomu, že dodržoval pravidlo vštípené v dětství: nepoužívat k jídlu maso a ryby. A tak Olav často odcházel od stolu hladový, protože kvůli tomu vůbec žádné jídlo nedostal...

Kdyby neměl zásoby lesních ořechů a dalších jedlých rostlin, které se naučil poznávat a zapamatoval si je ještě v raném dětství, nepřežil by.

A obzvlášť ho trápil svými posměšky výrostek jménem Bolli, nejstarší syn té ženy.

Bolli vyrůstal bez otce, za neustálých výtek a výčitek ze strany svojí despotické matky. Byl slabší, nežli jeho vrstevníci, neduživý a nešikovný. Často se mu posmívali dokonce i dospělí, a v něm se hromadila ukřivděnost a zlé přání ponižovat druhé právě tak, jako ponižovali jeho. Bolli nacházel uspokojení v tom, že si vybíjel pocit svojí nedostatečnosti a méněcennosti — na druhých, slabších.

Olav, který byl o tři roky mladší, se pro něho stal hlavním objektem útoků. Bollimu dělalo potěšení dobírat si Olava jízlivými poznámkami, nesmyslnými příkazy a posměšným poučováním. Olava to velice udivovalo, protože takový vztah nechápal. Vždyť byl zvyklý na to, že ve vztazích mezi mladšími a staršími přirozeně vládne láska a péče...

Zato se, díky tomuto Bolliho chování, Olav naučil zachovávat klid a nezlobit se na oplátku za způsobené křivdy. Zachovával klid a chladnokrevnost dokonce i tehdy, když se k zábavě Bolliho přidávali i ostatní chlapci.

A pokud začaly rvačky, Olav se pokaždé čím dál lépe dokázal postavit na obranu sebe i druhých slabších dětí. Vždyť ho Richard naučil mnohému z technik, nezbytných v bitvě.

V těchto drsných zemích lidé uctívali sílu. A Olav, který bojoval na své, zatím ještě dětské, úrovni, si obhajoval svoje právo nebýt takový jako všichni. Tak si postupně svým uměním být spravedlivý a štědrý, být silný, ale nikdy nepoužívat sílu nespravedlivě, vybojoval úctu vrstevníků.

Dokonce už i mnozí dospělí začali mluvit o tom, že z něho vyroste opravdový jarl! Poněvadž sílu duše lidé pocít'ují dokonce i tehdy, když nechápou příčinu toho, proč skutky a slova takového člověka vyvolávají na druhé lidi tak silný dojem.

Jarl, vůdce této občiny, také vládl silou, avšak takovou, která byla hrubá a udržovala v bezpodmínečné podřízenosti všechny členy občiny.

Jarl se jmenoval Bjorn. Byl ohromné postavy, stavbou těla a mohutností připomínal obrovského medvěda. Jeho rozhodnutí byla zákonem pro všechny. Jejich spravedlivost se neposuzovala. Žádné námítky se nepřipouštěly. Ten, kdo s jarlem nesouhlasil, musel odejít z občiny, nebo se mlčky, bez odmlouvání, vždy podřídil jeho vůli. Každý, kdo se pokusil zapochybovat o správnosti jarlových rozhodnutí, v něm vyvolal takové výbuchy hněvu, že mohl být jarlem zabit na místě nebo byl podroben jinému krutému trestu.

\* \* \*

Jednou Bjorn pronášel řeč pro všechny shromážděné — o svých plánech na dalekou výpravu. Vyprávěl o zemích, do kterých bylo nutné plout daleko na jih. Říkal, že tam jsou velice bohaté osady a dokonce i města, a také lodi, na kterých nejsou vojáci. Vyprávěl o tom, jakou bohatou kořist slibuje taková výprava do těch krajů, kam ještě nikdo z vikingů neplul.

A znenadání si Olav dovolil vznést námitku vůči samotnému jarlovi!

Po tom, co utichly výkřiky jásotu, vítající rozhodnutí o této výpravě, Olav vystoupil dopředu a zeptal se:

— Bjorne, myslíš si, že vládneš moudře, když považuješ za spravedlivé napadat mírumilovné osady a brát si násilím obilí, které jsme my nevypěstovali, a bohatství, na které nemáme právo si dělat nárok? Chtěl bys, aby také naše domy a ženy byly vystaveny napadení a oloupení, pokud budou muži na výpravě?

... Richard syna nestihl zastavit a teď stál s pobledlým obličejem, a ruku držel na rukojeti meče: čekal neodvratnou odplatu za Olavovu drzost.

Ale, pro všechny neočekávaně, se Bjorn nerozzuřil. Zasmál se a řekl:

— Ty jsi mezi námi ještě cizinec a zelenáč, Olave! Ty jsi ještě nepochopil, jak žijí opravdoví vikingové! My bojujeme jen se silnými, a dětem a ženám neublížíme! Co je dobyto ve slavném boji, to nám patří právem!

Zbabělci mezi těmi lidmi, kteří se bojí boje, zůstanou naživu a jenom zaplatí výkupné za svoje životy.

Ale smělí vojáci — za svou slávu a bohatství bojují!

A smrt v boji je veliké štěstí, poněvadž je to brána do záhrobního světa hrdinů!

Já tě vezmu na plavbu, Olave, aby ses naučil být hrdý na příslušnost k našim tradicím!

... Tak se Bjorn rozhodl vychovat z Olava vojáka-mořeplavce.

A tak Olava poprvé vzali na drakkar<sup>1</sup>, aby se učil být «opravdovým vikingem». To znamenalo, že si musel přivyknout na «právo silnějšího» a

---

<sup>1</sup> Lod' vikingů.

zapomenout na svoje představy o spravedlnosti, které se Olav nebál vyjadřovat dokonce i samotnému jarlovi.

... Olav byl šťastný, že se vydává na moře spolu s otcem. Jen myšlenky o loupežných záměrech jejich jarla tu radost kalily. Ale doufal, že se to všechno obejde bez bojů a loupení.

Olav to, jak skončí tato výprava, nepředvídal...

A zatím ho drsní vojáci učili řídit loď a dlouho veslovat.

Olav se zvláště spřátelil s kormidelníkem Vagni. Ten mu vyprávěl a konkrétně ukazoval, jak má pracovat s kormidlem, a jak určovat kurz podle hvězd.

... Odpluli velice daleko na jih — ve srovnání s jejich obvyklými výpravami.

Jarl se rozhodl všechny ohromit bohatou kořistí.

\* \* \*

Tu bitvu si Olav zapamatoval na celý život...

Jeho, jako ještě výrostka, nepřipraveného k opravdové bitvě, a kormidelníka Vagni, nechali ochraňovat drakkar, který, podle Bjornových plánů, nesměl být vystaven napadení. Vždyť smrt kormidelníka je příliš drahá ztráta pro jakoukoliv výpravu. Ostatní vojáci se vydali bojovat na pevninu.

Ale vyhnout se bitvě nebylo Olavovi souzeno. Tři z místních vojáků vyšplhali na drakkar. Vagni bojoval se dvěma najednou. Třetí — napadl Olava.

Olavův protivník byl mnohem vyššího vzrůstu a silnější, ale Olavovi se dařilo úspěšně odrážet jeho útoky.

Poté ho Olav dokonce poranil na předloktí pravé ruky. A — v té samé chvíli — ostrá bolest projela i jeho rukou, ačkoliv on sám vůbec nebyl zraněn. Jím způsobená bolest se v tom samém okamžiku promítla v *jeho vlastním těle*. Zatočila se mu hlava a v očích se mu zatmělo. Olav div neupustil meč. Na poslední chvíli ho před smrtí zachránil Vagni, který už zranil a odzbrojil oba své soupeře.

... A potom Olav uviděl, jak byl zabit Richard... Všechno to bylo — jako ve snu. On pozoroval všechno, co se dělo, zdálky — a proto nemohl nic změnit.

Tělo toho, koho Olav tak miloval, teď leželo na zemi. Tělo... — jako prázdná vychládající zkrvavená slupka... Vedle ní — ještě několik zabitých...

Nebylo jich tak mnoho — těch padlých v bitvě. Obránci osady se vzdali — a teď nakládali na drakkar výkupné, stanovené jarlem, za život jich samotných, jejich rodin a zachování jejich domů...

Olav se na to všechno díval, a jeho úvahy byly plné bolesti. Upevňovalo se v něm pochopení toho, že loupežné nájezdy vikingů nejsou hrdinské činy silných, jak si mysleli všichni kolem, ale zločiny!

Už dříve to s otcem nejednou posuzovali, ale Richard neviděl jiný způsob, jak přežít. Země v jejich krajích byla neúrodná. A Richard neměl ani chuť ani dost šikovnosti k tomu, aby mohl žít z práce při pěstování úrody.

A hle — přišla odplata...

«Ale jestliže bych odmítl zúčastnit se této výpravy — co by bylo?»

Opravdu je ztráta jediného rodného a milovaného člověka kruté ponaučení od Bohů<sup>2</sup>,

---

<sup>2</sup> Svatých Duchů.

abych jednou a provždy pochopil, že nemůžu postupovat navzdory svým principům, a doufat, že to všechno nějak dopadne?

Opravdu není možné žít životem mořeplavce — a při tom nepřinášet zkázu a ožebračování druhým?!»

Pocítil, že teď zůstal na tomto světě sám...

«A kde je teď ten, kdo byl jeho otcem? Jaký bude jeho další osud?»

Vagni Olava utěšoval slovy, že je to tak skvělé: zemřít v bitvě! Vždyť odvážní vojáci, kteří zahynou v boji, hned odcházejí do valhally<sup>3</sup> ... k Ódinovi...

Ale Olav si nebyl jist, že je to pravda: vždyť cílem této bitvy bylo ožebračení a zkáza druhých lidí... Vždyť to byla předem naplánovaná nespravedlnost!

... Otec kdysi Olavovi vyprávěl, že jeho matka Ainu uměla vidět Bohy a rozmlouvat s Nimi. A také říkala, že duše neumírají a že si lidé vymysleli o Bozích a pravidlech života pro smrtelníky mnoho lží. Jenže Božské Zákony nejsou takové, jak si je lidé vymýšlejí na ospravedlnění vlastního nespravedlivého života.

A ona učila, že vůbec nemají žít tak, jako žili lidé, kteří je obklopovali. Ale Richard tak nedokázal žít bez ní. A Olavovi ani příliš nevyprávěl o tom, jaká Ainu byla a čemu učila. Domníval se, že by to jen vneslo do života chlapce zbytečné problémy a těžkosti. Vždyť ty mravní principy, o kterých vyprávěla, a které sama vždy následovala, byly příliš čisté a nepodobaly se té skutečnosti, která je obklopovala!

... Olav si na svoji matku skoro nevzpomínal. Bylo mu pět let, když je opustila. Z největší části si na

---

<sup>3</sup> «Ráj pro chrabré bojovníky, padlé v boji»..



ni vzpomínal jen jako na stav vlastního nekonečného štěstí z něžnosti její lásky!

Potom Olav občas viděl její obličej, skládající se ze Světla. Její rty se pohybovaly, jako by chtěla něco říci. Ale slova neslyšel... Jenom laskavost a péče ho objímaly ze všech stran!

... A tak teď už zůstal úplně sám. Jak má žít dál? Kvůli čemu má vůbec žít?

Olav se obrátil se svými pomyslnými otázkami ke světu Bohů a prosil o pomoc a pochopení...

... A všichni vikingové — jásalí! Bylo ukořistěno ohromné bohatství! Smrt několika vojáků — byla běžná... Na vikingy se usmálo veliké štěstí: vracejí se s drakkarem přeplněným cennostmi. Jsou vítězové!...

\* \* \*

Lod', přetížená kořistí se dostala do bouře. Bouře byla tak silná, že drakkar nevydržel a šel ke dnu... Vagni znovu Olavovi zachránil život, když ho přivázal k úlomku stěžně... A potom Olav ztratil vědomí. Nevěděl, co se stalo s ostatními...

... Když se probрал, uviděl, jak se nad ním sklonil člověk se snědou tváří. Něco řekl v jazyce, kterému Olav nerozuměl. Potom mu dal napít.

... Tak se Olavův osud, řízený Božskou Vůlí, pro něj neočekávaně prudce změnil.

Proč?

Aby mu poskytl možnost hledat a studovat odpovědi na otázky o poslání lidského života — v nových, k tomu příhodnějších podmínkách...

## **Kapitola třetí: V jižních zemích**

*Uplynulo několik měsíců, nežli začal Ódin pokračovat ve svém vyprávění o Olavovi, které ale pokračovalo pro mě nečekaným způsobem.*

*Začaly se přede mnou odvíjet obrazy luxusního paláce v maurském stylu, svou krásou trochu připomínajícího Alhambru.*

*Konkrétně tam byl dvůr, který měl po celém obvodu obloukovou kolonádu z mramoru, která dávala stín v parném poledni, stříbřitě se tam leskly a zurčely nepřetržitě proudící chladivé potůčky, přetékájící z jedné nádrže s mozaikovými vzory na dně — do druhé; byl tam i sad se stromy plodícími pomeranče a broskve. Velká dvorana, obložená vyřezávaným dubovým dřevem, sloužila jako knihovna.*

*— Kde to všechno je, Ódine?*

*— Je to na jihu Španělska v době nejvyššího rozkvětu arabského chalífátu. Skoro všechny země na úmoří Středozemního moře tehdy byly součástmi tohoto ohromného světa arabského panství, a také náboženského a kulturního vlivu.*

\* \* \*

*Starší Arab se snědým obličejem, majitel tohoto přepychového paláce, se procházel po tržišti v doprovodu ozbrojené stráže. Tržiště bylo vedle přístavu. Prodávalo se tu všechno: od luxusních zlatých šperků a látek — až k voňavému koření a*

zralému ovoci, od ryb a mořských plodů — až k otrokům...

Ted' soustředil pozornost na světlolasého dospívajícího chlapce, který byl předmětem jednání trhovce a kupujícího.

— Ne, ty chceš příliš mnoho! On se možná nedožije ani zítřka, a v tom případě přijdu o svoje peníze! — rozhořčoval se ten, kdo si chtěl koupit otroka co nejlevněji.

Prodavač ho přemlouval:

— Je slabý jenom na pohled! Je to silný mladík a bude dobrým pracovníkem! Vylovili jsme ho z moře teprve předevčírem! Jestliže přežil tam — pak nezemře ani tady!...

— Ale tahle «napůl leklá rybička» nestojí za takové peníze!.. — a kupující se vydal dále.

... Vznešený Arab si pozorně prohlédl Olava a zaplatil trhovci tolik, kolik požadoval.

Arab přikázal Olavovi neznámým jazykem, aby ho následoval. Olav se utéct ani nepokoušel: síly mu sotva stačily na to, aby šel...

\* \* \*

Amin Abdulhadi — tak se jmenoval tento vznešený Arab — nejenže vykoupil Olava z otroctví, ale choval se k němu jako k synovi, kterého mu daroval Alláh za jeho dávno zemřelé jediné dítě.

Amin začal Olava vychovávat a vyučovat jako svého následníka.

Amin Abdulhadi byl velmi bohatý, byl majitelem mnoha obchodních lodí, které převážely cestující a náklady po celém Středoziemním moři.

Později se s Olavem často vydávali na takové výpravy. Olav se učil řídit loď, i umění vést obchodní jednání — poněvadž Amin chtěl Olavovi co nejdříve předat všechny svoje záležitosti.

Olav se velice brzy naučil arabský jazyk.

Amin Abdulhadi k němu povolával mnoho učitelů. Olav studoval islám ve vši kráse súfijské moudrosti, i filozofii Řeků a Římanů minulých časů, i Písma židů a křesťanů, i astronomii.

Amin nebyl v náboženství fanatický. Nazýval se filozofem. A nenutil Olava přijmout islám.

Občas spolu posuzovali rozdíly v náboženských představách lidí. To Olava vždy zajímalo. Toužil pochopit, kde se skrývá Pravda v takové spouště náboženských názorů různých národů, které teď mohl pozorovat a studovat.

\* \* \*

Jednou spolu odpočívali na moři, na malé plachetnici, kterou se už Olav naučil dokonale řídit.

Bylo časně ráno, jasno, lehounký větrík naplňoval plachtu.

Rozhovor se stočil na rozdíly v náboženských vírácích.

Amin vyprávěl Olavovi o svém pochopení světa.

— Já miluji moudrost a krásu — ve všem!

Těším se půvabem tohoto dne, azurovými vodami dnešní milosti klidného moře!

Miluji tyto racky, naplňující svými hlasy prostranství nad mořem!

Přijímám Pravdu odevšad, odkud ke mně přichází. Nevidím rozdíl v tom, jestli znějí moudrá

slova v ústech muslima nebo křesťana, čtoucího Písmo a uctívajícího Ježíše, — nebo jakýkoliv jiný projev Síly Boha, ať už Ho nazývají jakýmkoliv jménem.

Domnívám se, že existuje jen jeden Jednotný — za všemi protiřečeními lidských náboženských představ.

V současnosti tady v této zemi vidíme, jak spolu žije v úplném souladu spousta národů, ačkoliv jsou jejich náboženské představy rozdílné. Jestliže by Arabové začali hubit ty, kdo věří jinak, pak by — místo rozkvětu kultury, umění a obchodu — tady byly ruiny... Ale vždyť momentálně — mnozí přijímají islám dobrovolně!

— Ano, ale děje se to proto, že otroci takovým způsobem získávají svobodu.

A jiní lidé to dělají proto, aby nemuseli platit poplatky za právo vyznávat svoji víru. Nebo chtějí mít výsady ve svém postavení ve společnosti...

— Ano, máš pravdu, Olave: mnozí lidé chtějí vytěžit «pozemský» prospěch ze všeho, dokonce i ze svého náboženského života. Myslí si, že jim to přinese... štěstí a úspěch...

Ale štěstí má jinou podstatu a cesta k němu se otevírá prostřednictvím lásky k Bohu — Všemohoucímu a Milostivému Pánovi všeho!

— Ale pokud je Bůh jediný a jednotný, proč tedy existují takové rozdílné víry? A existují doopravdy bohové, které lidé uctívají? Nebo je to jen následování tradic?

Otec mi kdysi vyprávěl, že moje matka mohla mluvit s Bohem. A ty, můžeš slyšet Boha, pokládat Mu otázky a dostávat odpovědi? A můžeš mě to naučit?

— Já sám — ne. Ale nacházím odpovědi na své otázky k Němu — ve svatých knihách.

Jestli chceš, pozvu k nám jednoho mudrce, súfího, který říká, že rozumí a slyší Alláhova slova. Bude pro tebe zajímavé si s ním popovídat!

\* \* \*

Ten súfí se jmenoval Ali Džamal.

— Pověz, ctihodný, můžeš slyšet Alláha? — zeptal se Olav.

— Ano!

— A proč já nemůžu? A proč nemůžou druzí lidé?

... Ali Džamal se na chvíli odmlčel a pozorně se zadíval na Olava, a pak odpověděl:

— Bůh s člověkem mluví *jazykem srdce*.

Ten, kdo se tento jazyk naučí, je schopen Bohu rozumět.

Schopnost vnímat Boha vidícím a slyšícím duchovním srdcem je prosté a každému dostupné umění! Snadno se ho naučí ti, kdo umějí milovat! Ty to už umíš! Už si toho musíš jen velice málo osvojit, abys dokázal porozumět Nejvyššímu!

— Ale já Jeho slova neslyším, a tolik bych chtěl! Mám k Bohu tolik otázek!

— Nespíchej. Určitě Ho uslyšíš!

Ale prozatím můžeš pociťovat Jeho Vůli stejně, jako pociťuješ příznivý vítr, který naplňuje plachtu a dává lodi sílu k pohybu. Nebo, naopak, jako varování před bouří na moři, když houstnou temné mraky a dorážejí poryvy větru.

Všechno kolem tebe — se časem — stane otevřenou knihou, ve které uvidíš Jeho Božská poučení a naučíš se jim rozumět.

Pochopíš, že Božská Síla — vždy přebývá v tobě samotném, v hlubinách duchovního srdce!

Ale ve tvém životě ještě musí dojít k několika událostem — předtím, nežli pocítíš Jeho Sílu ve vší úplnosti.

... A Olav se tomu všemu postupně učil — právě tak, jako se tomu může učit každý člověk. Přemísťoval svoje centrum vnímání světa — do hrudního koše, kde nejen probíhá dýchání a bije srdce, ale kde se i rodí láska.

A láskou — může duše obemykat a objímat všechno, co vidí kolem! A tehdy se duchovní srdce může rozvíjet: růst, stávat se ohromným!

Zvlášť dobře se to Olavovi dařilo na otevřeném moři při dobrém počasí. Zdálo se mu, že může svou láskou obemknout — celé moře, i všechny země! A že jeho láska může dosáhnout dokonce až do těch míst, kde žil předtím! A že může obejmout svoji matku a otce, třebaže už opustili tento svět. A že může obejmout i mnoho dalších lidí, které miloval a vážil si jich! A — ještě spoustu druhých, které nikdy neviděl!...

V té jeho lásce byla něžnost ranního slunečního světla. A také v něm rostla síla, podobná moci oceánu! A v ní byl přítomen Bůh, Který to všechno stvořil, a milující všechno a všechny!

Zdálo se, že už stačí jen malinko — a bude moci uslyšet odpovědi na svoje otázky, a pochopit všechny proměnlivosti lidských osudů... Ale nedošlo k tomu, a pocitování štěstí z Jednoty s Všemocným

**Vládcem světa na čas zmizelo. A pak se vrátilo obvyklé vnímání obyčejného světa hmoty a lidí...**

**\* \* \***

**Jednou se Amin Abdulhadi zeptal Ali Džamala:**

**— Pověz, jaký vidíš Olavův osud? Opustí mě? On tak usiluje vrátit se do těch krajů, kde se narodil a vyrůstal... A já cítím, že pokud mu to dovolím, už ho nikdy neuvidím. Ale mám právo ho zdržovat?**

**— Tento mladík, který ti byl dán Alláhem na výchovu, je neobyčejný. Dokonce ani já — ten, kdo celý život jde ke Světlu, — nedokážu v jeho osudu všechno pochopit. Poněvadž on je Přicházející ze Zdroje tohoto Světla!...**

**Brzy se on sám o sobě všechno dozví, ale ne hned teď. Ještě předtím musí v jeho životě dojít k jedné důležité události. A pak si vzpomene na svoji Božskou Podstatu a sám ponese Světlo Pravdy na tento svět!**

**Ale já nemám právo plést se do jeho osudu, a mohu mu jen trochu pomoci a něčemu ho naučit.**

**Zato tebe mohu potěšit: opustíš tento život a přivítáš přechod do jiných světů — na jeho rukách.**

**\* \* \***

**Uběhlo nemálo let. Olav se plavil za obchodními záležitostmi po celém Středozezemním moři. Vyvíjel obchodní činnost v některých evropských státech, vydával se na stále delší mořské výpravy.**



Na své lodi Olav shromáždil posádku jemu oddaných odvážných námořníků, z nichž byl každý jeho věrným přítelem.

Věděl, že je před ním cesta na sever! Věděl to tak, jako se ví vůle Boha a čekal jen, kdy přijde čas to vykonat.

Díky vyučování Ali Džamala se Olav nenaučil pouze *pocítovat* Vůli Boha. Ale mohl teď, když se k Bohu obracel s otázkami, *slyšet* jeho rady a ponaučení. A — stále živěji *pocítoval* Jeho lásku a Sílu, stejně jako Jeho neustálou přítomnost.

Když Amin Abdulhadi, který mu nahradil otce, opustil tento svět, Olav pochopil, že Bůh naplňuje příznivým větrem nový kurz jeho osudu.

## ***Kapitola čtvrtá:*** **Cestou na sever**

*Je ticho. Mlha leží nad malým jezírkem, schouleným mezi kopci, zarostlými borovicemi. Tady mi kdysi Ódin začal vyprávět tu Svoji ságu.*

*A náhle — znovu On naplnil ticho, obklopující mě ze všech stran, Svými slovy:*

*— Slyšíš Mě dobře v tom tichu? Jsi připravena uslyšet další kapitolu ságy?*

*... Přítomnost Ódina začala vzrůstat, podobně jako když se zvedá oceánská vlna, a zahálila mě ze všech stran.*

*On pokračovat ve vyprávění:*

\* \* \*

Olav zakotvil svou loď v malém přístavním městečku. Byla to nucená zastávka, aby mohli doplnit zásoby proviantu před posledním velkým úsekem plavby.

Krátce před tímto dnem naplnili členové Olavova mužstva všechny nádoby sladkou vodou z malé velmi čisté říčky.

A teď — ve městě — nakoupili všechno ostatní, co potřebovali.

Ale kdovíproč měl Olav pocit, že tu musí udělat ještě něco důležitého.

Olavovi přátelé se podívovali: kvůli čemu už třetí den trčí v této «zapáchající díře». Ale zvykli si Olavovi důvěřovat a čekali.

Olav také čekal alespoň nějaké znamení od Boha, že se má vydat na cestu. A nebo — jasné vysvětlení: co tady ještě má udělat. Zatím uslyšel jenom takovýhle pokyn: «Musíš se tady zdržet, abys zaplatil svoje poslední dluhy. Pak bude vaše cesta čistá a světlá!».

Olav si nikdy peníze nepůjčoval. Svým adoptivním otcem byl vychován k pochopení toho, že být dlužníkem ve velkém nebo v malém je těžké břemeno, které brání správně žít, a nedovoluje cítit se svobodným. A nevrácené dluhy, kromě toho, ještě i komplikují osud člověka.

Ale Olav nechápal, co by teď měl udělat?

«A kdy se už konečně vypravíme?» — tato otázka byla připravena vylétnout z úst každého z jeho druhů, ale zachovávali mlčení.

— Už brzy... Připravte se k odplutí. Jenom se musím ještě jednou projít po městě. — řekl Olav.

... Rozhodl se být chvíli o samotě, aby se pokusil pochopit: co že tu musí uvidět, uslyšet nebo dát?...

Špinavé těsné uličky, zápach, rámus a shon a hrubé výkřiky... A — žádný pokyn od Boha!

Olav rozhodně vykročil zpátky k moři. Svěží mořský vítr jako by smýval špínu tohoto dusného a těsného městečka. Olav uvažoval: «Dost bylo čekání! Je čas vydat se na cestu! Pokud ještě něco musí být uděláno — pak na to Bůh zjevně ukáže!»

U jedné z lodí, kotvicích v přístavu, uslyšel takový rozhovor:

— Nepotřebujete lodivoda? Já mohu dovést loď tam, kam potřebujete.

— Odpal, žebravý starče! Ty stěží vidíš sám sobě pod nohy! Jestliže jsi byl někdy lodivodem, pak máš teď nejvyšší čas razit si cestu na onen svět! Uvolni místo pod sluncem mladým! — rozchechtal se hovořící.

... Stařec se mlčky otočil a vydal se k další lodi.

Olav se rozhodl dát tomu starci několik zlatých mincí a přidal do kroku.

A náhle — poznal v tom člověku kormidelníka Vagni!

Olava se zmocnila radost z toho, že konečně přišlo pochopení! Vykřikl:

— Já tě potřebuji, kormidelníku Vagni! Plujeme na sever, a naše cesta je dlouhá a nebezpečná. Chtěl by ses vypravit se mnou? — Olav mluvil ve Vagniho rodném jazyce, jehož zvuk dotýčný už dávno neslyšel.

Vagni se otočil. V jeho vyhaslém pohledu a shrbeném těle jako by se najednou probudil dřívější silný a vyrovnaný námořník! Objevila se naděje! Jako by pomalu vyplouvala z mořských hlubin — naděje

na vysvobození z tohoto ponižujícího žebráckého života v cizině... A — byla to naděje na cestu domů... On Olava nepoznal: vždyť uplynulo víc než dvacet let...

— Vzpomínáš si na chlapce Olava, kterému jsi dvakrát zachránil život, kormidelníku?

— Tak ty jsi tehdy přežil?!

Vracíš se a chtěl bys mě vzít s sebou?

— Ano!

... Olav objal Vagniho, který stále ještě úplně neuvěřil svému štěstí.

Chlapec, vypadající na deset až dvanáct let, který roznášel drobné zboží na košatině, připevněné řemenem přes rameno, zaslechl rozhovor Olava a Vagni. Rozuměl slovům tady cizího, ale pro něho rodného jazyka. Obrátil se k Olavovi a řekl:

— Vezmi i mě, pane! Říkají mi Run, budu skaldem ve tvých bitvách a na tvých hostinách! Já jsem «pil Ódinův med» a umím skládat hrdinské písně! Nedívej se na to, že jsem takový hubený! To je jenom na pohled! Nebudu pro tebe přítěží! Budu proslavovat tvoje hrdinské činy a tvoji dobrotu! Já jsem také ze severu! Vezmi i mě! Jestli odplouváte hned teď, pak mě můj pán nedokáže chytit a nikdy mě nenajde!

... Tohle bylo pro Olava neočekávané: dítě, a ještě k tomu od pohledu neduživé a nemocné...

Ale vzpomněl si, jak byl sám výrostkem na trhu otroků, a pomyslel si, že tenkrát nevypadal lépe.

No co, teď zato pochopil, o jakých dluzích s ním Bůh mluvil!

A Olav chlapce vykoupil u jeho pána.

Olavovo mužstvo bylo doplněno, a oni se konečně vydali na cestu.

Otevřené moře! Příznivý vítr naplňuje plachtu! Lod' lehce klouže po nízkých vlnách. Olav sebejistě drží kormidlo. Vedle něho stojí Vagni. Za několik dní vedle Olava doslova omládl.

Vyprávěl už i o tom, jak tehdy, po zničení drakkaru, přežil, jak se dokázal vrátit, o nových výpravách vikingů do zemí Franků, o tom, jak tady div nezemřel po těžkém zranění, o svém osamělém nelehkém životě v cizině...

Olav také trochu vyprávěl o svém životě.

Vagni se divil tomu, co na lodi viděl: tomu, jak družně — bok po boku — pracovali v posádce lidé různých národností a náboženského přesvědčení.

Vagni se zeptal:

— Ve tvé posádce jsou křesťané, ty se nebojíš zrady z jejich strany?

— Já jsem si své společníky dlouho vybíral z odvážných námořníků, abych se mohl vypravit na tuto cestu. Mnohé jsem vykoupil z otroctví. Mnozí se mnou absolvovali nejednu výpravu už tenkrát, když jsem plnil obchodní příkazy mého adoptivního otce. Já důvěřuji každému z nich, a každý z nich je mi oddán.

Ale ty sám, Vagni, cožpak jsi začal nenávidět ty lidi, mezi kterými jsi musel žít? Vždyť nenávisť ničí zdraví, a rozbíjí životní cestu toho, kdo nenávidí, odsuzuje a pohrdá druhými!

— Ty mluvíš tak, jako by se ti zalíbily ideály křesťanů?

— Něco v nich pokládám za moudré a spravedlivé! Řídím se mnohým z Ježíšových přikázání ve svém životě — a dělá ho to šťastným!

— Cožpak jsi změnil víru? Stal ses muslimem? Nebo — křesťanem?

— Ne, Vagni! Já jsem změnil víru — na Vědění!  
— usmál se Olav. — A přikázání o lásce, hláсанé Ježíšem, přece také vycházejí z Jednotného Božského Věčného Zdroje Pravdy!

— A ty ses dosud nerozloučil se svými dětskými ideály «spravedlnosti»?

— Ano, Vagni! A nejen, že jsem se s těmi ideály nerozloučil, ale pochopil jsem jejich hlubinný Základ, který je zakotven v Zákonech Všemohoucího Stvořitele celého tohoto světa!

Většina lidí si zvykla všechno rozdělovat na «svoje» a «cizí».

Při tom to «svoje» a ty «svoje» musíme milovat, chránit, vážit si jich: *svoje* děti, *svoje* milované ženy, *svoji* zemi, *svoji* víru. Každý člověk může mít různý rozsah pojetí a pocítování tohoto «svého» malého světa.

Ale to, co je za hranicemi tohoto «svého», to je «cizí». A pak platí — cizáky můžeme nenávidět, opovrhovat jimi za to, že jsou jiní, že jinak žijí. A můžeme jim silou odebírat území a majetek...

A tohle se nazývá «hrdinstvím» a «hrdinskými činy»: vzít «cizím» — pro «svoje»... A to plodí nenávisť mezi lidmi, zeměmi, národy a přivádí války a jiná neštěstí do lidských osudů.

Je důležité pochopit To, Co existuje nad tím vším. A to je Jednotný Všemohoucí Bůh, Který stvořil tuto Zemi — jednu pro všechny — a tato moře a oceány — také jedny pro všechny — i stromy, i byliny, i ryby, i ptáky, i zvěř žijící v lesích, i samotné lidi, i slunce, které vychází nad námi všemi a dává nám světlo, a nedělá přitom rozdíly.

**Pochopení toho nám umožní přestat rozdělovat svět na části a pochopit, že všechno vychází od Něho a existuje pro Něho!**

**— Ale je vůbec možné si zamilovat «cizí», jak ty říkáš?**

**— Ale vždyť ty, Vagni, sis kdysi zamiloval chlapce-cizáka a učil ho řídit drakkar, není to tak? A teď se podívej — jak pevné jsou moje ruce a jak snadno určuji kurz podle hvězd. To jsou přece plody tvé lásky!**

**Pochopitelně — nejen tvójí, ale i mnoha dalších lidí.**

**A můj adoptivní otec si vzal mě, «cizáka», a vychoval jako rodného a milovaného syna! Doufám, že jsem mu nikdy nedával důvod, aby toho litoval!**

**— Je pro mě složité tě pochopit, Olave! Ty vůbec nepřemýšlíš tak, jako všichni, které jsem znal dříve! Zdá se, že jsem už příliš starý na to, abych se změnil, ale zkusím to... — pronesl Vagni.**

**— Nikdy není pozdě snažit se o pochopení Pravdy, Vagni!**

**— A ty víš jistě, že je tohle Pravda?**

**— Prověřuji to svým životem! A Bůh se mnou mluví každou událostí, kterou do mého života posílá! A do tvého života — také, Vagni! Konečně, vždyť jsem tě dokázal v tom městečku vyhledat — díky Jeho instrukcím! A právě teď — před námi otevřel prostor pro nová odhalení a úspěchy!**

## **Kapitola pátá: Olav a Annika**

*Sedíme v lese u ohně. Jeho stejnoměrný oheň nám dává teplo a pohodu.*

*Ted' je chladné jarní ráno. Sluníčko se sotva začalo zvedat nad obzor. Probouzí se nový den. Ptáci vítají svítání svými písněmi, které zkrášlují lesní ticho.*

*Ódin začal mluvit:*

*— Láska mezi duší a Bohem obvykle neprobíhá jen v jednom pozemském životě. O tebe Já také nepečuji jen v tomto posledním životě — tak jako o mnoho a mnoho dalších.*

*I v tomto tvém životě jsem dohlížel na tvůj rozvoj, koupal tě v Mých jezerech, učil tě kochat se krásou a milovat všechno kolem! Seděl jsem vedle tebe, ještě tebou nepoznaný a nepozorovaný, — u nejednoho ohně...*

*A potom nás dlouhé roky tvého poznávání spojovaly stále pevněji.*

*A ted' ti vyprávím příběh o lásce pozemské a lásce Nebeské. A znovu a znovu objímám tebe i každého, kdo čte tyto řádky, — Vlnami Mojí Něžnosti!*

*Chci všechny objímat Mým Světlem a nořit je do Mých Hlubin na vlnách emocí hrdinů této ságy!*

*At' zaznějí slova, ve kterých je slyšet křik racků a cítit pleskání vln o palubu lodí!*

*At' zavane ke každé duši vůně květin a slaná chuť mořské tříště!*

*At' se prostranství Mých severských zemí stanou natolik zjevná, že i když budeš jenom číst, můžeš se nad nimi rozšiřovat, milovat každý kamínek, každou borovičku, která našla sílu uchytit se na*



**kamenitém útesu a odolávat tvrdým nárazům zimních větrů!**

**... Před mým vnitřním zrakem Ódin zlehka odvíjí obraz Jeho severských zemí. Žulové skály se zvedají po obou stranách fjordu, z kamenných výstupků místy padají proudy vodopádů, na příkrých svazích se přidržují silnými kořeny kmeny borovic, zrcadlová hladina vody odráží oblohu s lehkou krajkou bílých obláčků...**

**Doslova letíme vědomími nad povrchem tohoto vodního zrcadla! Začínám slyšet šplouchání vesel...**

\* \* \*

Loď plavně klouže po vodě; vplouvá do fjordu. Pohyby veslařů jsou rovnoměrné a sladěné. Žulové skály, místy porostlé stromy, zleva i zprava, jakoby kolem nich proplouvaly...

Vpředu se otevírá vjezd do malého zálivu. Tady se schoulily, ukryté před větry mocnými útesy, nízké a dlouhé domy vikingů.

Jen nemnozí kupci se odvážili zavítat do těchto fjordů. Ti, kdo tu žili, byli zvyklí brát si sami to, co vezly kupecké lodě, za pomoci zbraní. Nemaleou odvahu by musel mít ten, kdo by si dovolil nabídnout tady svoje zboží, a ještě k tomu takové, jaké vezl Olav.

Lehká a pohyblivá loď vletěla jako racek do přístavu. Lodní můstek dosedl na drobné oblázky.

Olav vyšel naproti ozbrojeným lidem, kteří vyběhli z domů vstříc neznámým.

**Pronesl:**

**— Přišli jsme v míru! Z dalekých cest jsem přivezl svoje zboží: zlatou pšenici a bílá zrnka rýže,**

látky a šperky. Jestli to dovolí vládce těchto zemí, nabídnu mu, aby si koupil všechno to, co se líbí jemu, — jeho vojákům i jejich matkám a manželkám!

... Jarl Ingvar — hlava rodu a vladyka zdejší občiny, vládce tohoto území a několika lodí-drakkarů, mu sám vyšel naproti:

— Tak tedy, kupče, přines svoje zboží, my se na ně podíváme!

... Olavovi druzi začali vykládat truhly a pytle a rozkládat zboží v hlavním domě osady.

V té chvíli se jarl zeptal Olava:

— Jak je možné, že se nebojíš, že ti vezmu všechno, co jsi přivezl, — a tvůj život nádavkem?

— Ti, kdo žijí ve strachu, sedí ve svých domech, a nebrázdí oceány! Ty jsi bojovník! A víš, že strach vede k porážce v bitvě!

Ale strach je destruktivní nejen na bitevním poli! Přivádí ke zkáze všechny aktivity.

Ale odvážní — «plují za obzor»! A Bůh stojí za jejich zády jako Ochránce a ukazuje jim cestu!

Jestliže se dohodneme v míru, pak přijdu znovu — za rok, i za dva, do tvého pohostinného přístavu a přivezu nové zvláštní zboží, které mi sešle osud.

— Jsi smělý a krásně mluvíš! My si smělých vážíme! Máš pravdu: s potěšením tě ještě nejednou vyslechnu!

... V té chvíli se začaly ozývat nadšené výkřiky žen, které se přehrabovaly v látkách a špercích, rozložených po stolech.

\* \* \*

Annika byla jedinou dcerou jarla Ingvara.

Byla překrásná, jako něžný a půvabný jarní kvítek: urostlá, s dlouhými velice světlými vlasy do pasu, které měla kolem hlavy staženy jemnou stuhou. Její modré oči měly barvu oblohy při jasném počasí. Měla na sobě bílé šaty s jemnou výšivkou modrých kvítků kolem výstřihu. Pletený pásek obepínal štíhlý pas.

Křehká a něžná mezi všemi těmito lidmi, kteří ji obklopovali — byla jiná, zvláštní...

Uviděla Olava...

Ted' už se nedívala na brokát a drahé kameny, na vybrané vzory na sponách, na rozmanité náhrdelníky, korále a náušnice, na důmyslné propletence řetízků. Ted' se dívala jenom na něho, dokud se jejich pohledy nesetkaly.

A když se jejich pohledy setkaly — přihodilo se to, co lidé nazývají slovy «láska na první pohled». V duších vzplanula ta záře, která je přitahuje k sobě navzájem.

... Ticho se rozhostilo nad světem, ve kterém se ti dva spojili něžnou láskou. Pro ně už neexistoval shon kolem, ani rozhovory druhých lidí... Ona našla jeho — svého vytouženého muže! On našel ji — svoji překrásnou ženu!

— Kdo je to? — zeptal se Olav jarla Ingvara po chvíli, která se mu zdála věčností.

— To je moje dcera Annika. Nedívej se na ni tak — ona není pro tebe, kupče! Já ji provdám za vládce sousedních zemí. To příbuzenství mi slibuje velké úspěchy! Stanu se konungem — svrchovaným vládcem všech zdejších jarlů!

... Olav neodpověděl... Nejdříve se musí ujistit o jejím přání spojit s ním svůj život,

A pak... Pak — už nebudou žádné překážky!

Jarl Ingvar nabídl Olavovi a jeho mužstvu, aby u něj zůstali několik dní jako hosté a odpočinuli si po dlouhé mořské výpravě. A ještě se rozhodl uspořádat obveselení — závody mezi Olavovými spolubojovníky a svými vojáky. Chtěl ukázat svoji převahu nad těmito cizozemci.

Olav neměl námitky, poněvadž jeho druzi nebyli proti tomu, aby si tu odpočinuli, zúčastnili se závodů a předvedli mistrovství v ovládání mečů a luků.

V den závodů, když se všichni začali připravovat na turnaj, odešli Olav a Annika na břeh moře, kde si mohli promluvit o samotě, skryti před zvědavými pohledy.

To hlavní mezi nimi už bylo řečeno — slovy a pohledy, dotyky a něžností lásky, která se rozhořivala stále silněji!

Annika se na Olava dívala tak, že už neměl žádné pochybnosti o tom, že mu osud daroval lásku, zdvojnásobenou vzájemností!

Začali žít doslova v jiném světě, který ozařoval všechno kolem stále sílícím stavem štěstí, vzájemného proniknutí a splynutí duší v zářivém Světle!

— Vyprávěj mi o sobě, Olave! Chci o tobě všechno vědět! Jak jsi vyrůstal, kde jsi žil, co je pro tebe důležité?

— Ale ty sama jsi o sobě vůbec nevyprávěla.

— Ty mě stejně vidíš jako na dlani. Můj život byl tak prostý, že není co vyprávět! Roky plynuly — jeden se podobal druhému. Radovala jsem se z přicházejícího jara, z hejn labutí, přelétajících nad domem, z prvních rozvíjejících se květin... Potom

přišlo léto, a laskavé sluníčko mě zahřívalo spolu s celou přírodou, která se také radovala z krátkého severského léta. A potom — podzim a zima, večery u živého plamene krbu při ruční práci... Já nemám o čem vyprávět... Ale ty — tolik jsi toho všeho viděl a znáš!

— Já jsem se v těchto severských zemích narodil, ale daleko odsud na východě, záhy jsem se stal sirotkem a osud mě zavál do jižních krajů. Tam mě jeden člověk, který se stal mým adoptivním otcem, vychovával a učil.

— Jakého Boha uctíváš? Jak se mám modlit za tvé štěstí a ochranu?

— Na svých cestách jsem mohl studovat náboženské víry v různých zemích a u různých národů.

Od té doby — uznávám vládu Jednotného Boha, řídícího celý Vesmír. Není důležité: nazývají-li Ho Ódinem, Alláhem nebo Elohimem! Myslím si, že On pro každý národ posílá k lidem Své Vyslance, a proto je tak mnoho Těch, Které nazývají Bohy. Ale ti, kdo znají Prvotního — jako Pravdu, Moudrost, Lásku, Dokonalost a Všemohoucnost — vědí i to, že tak jako se všechny řeky, moře a oceány skládají z vody, tak jsou i všechny náboženské víry podobny zvukům různých jazyků pro označení Jednotné Tvořící Božské síly.

Ale některé věci si lidé sami přidali do legend o Bozích a jejich Vyslancích — a z toho vzniklo mnoho překroucení pravdy v náboženských představách lidí.

Je to podobné zrcadlení na vodě: za bezvětří je odraz dokonalý, ale zčeření na vodě obraz začne kazit, a silné vlny už nedovolí nic uvidět. Ale kvůli

tomu přece nepřestane existovat to, co se odráží, — nezávisle na tom, jestli je odraz viditelný nebo ne.

— Jak krásně mluvíš, Olave! Pověz mi: proč ses rozhodl připlout sem s takovým drahým zbožím?

— Dlouhé roky jsem toužil se sem vrátit. Shromáždil jsem mužstvo odvážných námořníků a mých věrných přátel. Seznámím tě s každým z nich! Zastavovali jsme už na mnoha místech — a nikdo se nepokoušel stavět překážky míru a přátelství, které nabízím.

— A všude z tebe krásné ženy nespouštěly zamilované oči? — zažertovala Annika.

— Možná... Ale já jsem našel — právě tebe!

Láska je nejkrásnější stav duše člověka! A ty jsi mi darovala to štěstí — milovat tě!

— Proč se nesnažíš zúčastnit se tohoto utkání, pořádaného mým otcem? Tvým přátelům se taková zábava líbí! Nebojíš se, že by se ukázalo, že jsi slabý? Opravdu chceš být se mnou, a ne tam?

— Ano. Chci být s tebou a nerozloučit se ani na minutu!

Neovládám špatně meč, ani luk, ale myslím si, že by se zbraň neměla používat, pokud to není bezprostředně nutné. Nebojím se, že se předvedu jako slabý, protože znám svoji sílu. Ale několikrát jsem viděl, jak umírali lidé, mně drazí...

Je pro mě složitě ti to teď vysvětlit slovy. Ale naučil jsem se zákonu Stvořitele, který vyzývá nepůsobit nikomu zbytečnou škodu.

Bez krajní nutnosti bychom neměli trhat ani ten nejmenší kvíteček!

Právě teď, když se dívám na ty pomněnky u vody, vidím v každé z nich maličké projevení

podivuhodné krásy vší Země — tohoto překrásného Božího Stvoření!

Vždyť rostliny nejenže projevují krásu Stvoření, kterou se těšíme, ale také svými plody sytí naše těla — a prostřednictvím toho se jejich síla vlévá do síly duše každého z nás.

A utrpení a bolest zabíjených zvířat nebo záhuba lidí kvůli nenávisti mezi nimi — to, z mého pohledu, porušuje Zákony, které vyhovují Vládci, který všechno tohle stvořil.

— Cožpak je na Zemi možná Dokonalost?

— Jak o tom můžeš pochybovat, když zažíváš tu blaženost lásky, která nás spolu spojila?

...Objali se a spojili ústa.

Později, když pokračovali v rozhovoru, Olav řekl:

— Je důležité pochopit, že to, co lidé považují za svůj ideál, není vždy to, co by je přibližovalo k pravé Dokonalosti.

Mnozí považují dobrotu a milosrdenství za slabost, ale sílu, krutost a jistotu, že mají právo se mstít — za hrdinství... Tato přesvědčení není jednoduché změnit...

Vítězství v tomto turnaji potěší pýchu mnohých, někomu poslouží jako lekce v technice vedení boje, a pro někoho bude důvodem k závisti...

— Ale vždyť tento turnaj nikomu škodu nepřinese? A jestliže zvítězíš, bude otec rychleji souhlasit s tím, že mě dá tobě za manželku!

— Tím si nejsem jist, Anniko, ale můžu to zkusit. Nu co, ať je tedy ten závod i pro mě! Pojďme!

... Vzali se za ruce a radostně se vydali k shromážděnému davu diváků a účastníků závodů. Jarl se nesouhlasně podíval na dceru. Ale ona směle a sebejistě přivítala jeho pohled. Štěstí a láska z ní

udělali nebojácnou. Jarl pochopil, že teď nebude jednoduché přimět dceru k poslušnosti a začal litovat, že uspořádal tuto slavnost. Ale bylo už pozdě.

\* \* \*

Malí i velcí z celé osady se shromáždili, aby se podívali na souboje. Dokonce i ženy s kojenci se přišly podívat na to, jak zápasí cizozemci.

Mezi Olavovými přáteli bylo několik rodáků z Afriky, a jejich tmavá pokožka byla předmětem údivu. A ještě všechny zajímaly zbraně Olavových přátel: jejich lehčí meče a šavle, a také tenké drátěné košile, měňavě třpytivé jako rybí šupiny.

Vydrží tato výzbroj těžké úderů? A jak umějí zápasit tito cizozemci?

Na začátku soutěžili ve střelbě z luku.

Potom začaly souboje s meči. Poražený byl vyřazen, vítěz pokračoval v závodech.

Olav se stal vítězem. Nikdo s ním nemohl soupeřit v bleskové rychlosti úderů i obrany. Zdálo se, že odhadl každý pohyb soupeře ještě předtím, nežli ho dotyčný stihl provést. Jeho výpady byly natolik přesné, že nezpůsobil ani nejmenší ránu, ale jen zřetelně protivníka znehybnil v poloze, ve které by další pohyb čepele vedl k jeho smrti.

Zpočátku chtěl sám Ingvar s tímto kupcem bojovat — aby mu dal za vyučenou. Ale když viděl, jak jsou jeden za druhým přemoženi jeho nejlepší vojáci, rozhodl se utkání nezúčastnit.

Spolu s ostatními přivítal vítěze:

— Požádej o odměnu, kupče! Jsi skutečně mocný bojovník!



— Prosím tě o poklad, nad nějž není krásnějšího na celém světě! Dej mi za manželku svoji dceru, jarle Ingvare!

— Jsi troufalý, cizozemče! Takové věci se nerozhodují tak rychle!

Za moji dceru mi přivezeš velké výkupné! S tou tvojí lodí, naplněnou jen samým zlatem a šperky, připluješ znovu do tohoto přístavu! A až potom budeme slavit svatbu. To, co si dosud nerozkoupili moji lidé, mi tu samozřejmě necháš jako zálohu. Sliboval jsi, že sem znovu přijdeš, a já tě budu za rok čekat. Jsi dost bohatý, abys mohl shromáždit takový poklad?

— Mám dost zlata i klenotů, abych to splnil. Ale dovol své dceři, aby se stala mojí manželkou teď. Moje slovo je právě tak spolehlivé, jako úder mého ostří. A potom dostaneš to, co si přeješ!

— Ne, kupče! Nejprve — přivezeš zlato, jinak ne! A pospěš si, poněvadž, pokud se nevrátíš za rok, přijde na řadu druhý ženich, se kterým mi spojenectví přinese neméně vliv, nežli tvoje zlato!

A teď ať se všichni veselí. Prostírejte stoly!

... Všichni hodovali. Mladý skald Run zpíval překrásné písně o smělých bojovnících a hrdinech legend různých národů. Zpíval i o lásce nevěsty, která čeká na svého ženicha.

A zpíval nejen starodávné písně, ale skládal i nové; doslova je slyšel ve světě, známém jen básníkům! Lidé mu tleskali, protože v těchto krajích umění skaldů oceňovali skoro stejně, jako hrdinství bojovníků.

## **Kapitola šestá: Odcházím, abych se vrátil**

**Ódin na čas přerušil Svoje vyprávění.**

**Na pokračování jsem čekala několik měsíců.**

**... V ten den jsme meditovali na překrásných prostranstvích luk, rozkládajících se na mnoho kilometrů nalevo i napravo. V našich lesnatých krajích jsou taková místa vzácností.**

**Na pozvolných kopcích kvetla andělka, a její něžná vůně prosycovala vzduch, prohřátý slunečním světlem. A vždyť už brzy rozkveté ivan-čaj (vrbka úzkolistá). A pak tu bude ještě větší krása!...**

**A vtom přišel Ódin!**

**Takhle On ještě nikdy nepřišel...**

**Z Hlubin se začalo zvedat Světlo... A náhle — na nemateriální úrovni — se v jeden okamžik rozvily všechny kvítky ivan-čaje! A nejen kolem mého těla — ale na ohromných prostranstvích — náhle všude doslova vzkypělo růžovou září kvetoucí moře luk! Tu krásu nebylo možné vyjádřit slovy!**

**A v té samé chvíli Ódin zaplnil celý prostor nad povrchem Země — Něžností, vylévající se z Božských Hlubin, podobných vesmírnému oceánu!**

**Já jsem až trochu upadla do rozpaků před touto velkolepě Božsky projevenou Krásou!... Oči se mi zalily slzami štěstí!...**

**Ódin dlouho udržoval tento kouzelný obraz, naplněný tak intenzívně Jeho Láskou!**

**Potom pokračoval ve Svém vyprávění:**

Olav a Annika šli, a přitom se drželi za ruce, růžovým mořem kvetoucího ivan-čaje.

— Pojed' se mnou hned teď, Anniko! Já miluji tebe, ty miluješ mě! Na souhlas tvého otce budeme muset příliš dlouho čekat! Vždyť za ten rok čekání na výkupné, které požaduje, se může velice mnoho věcí změnit!...

... Olav věděl, že existuje nějaká velká překážka, která je očekává. Viděl nebezpečí, ale nevěděl, komu z nich hrozí. Nevěděl ani, jak by se to dalo odvrátit, ale doufal, že to jsou potíže jen na jeho cestě... A nechtěl vystrašit milovanou.

Annika v té chvíli říkala.

— Moje láska k tobě, Olave zůstane neměnná! Nechci riskovat tvůj život! Tvoje loď je rychlá, ale na otcových drakkarech je více veslařů. Jestli mě odvezeš proti otcově vůli, začnou nás pronásledovat. A jestli nás dostihnou, pak tě čeká ukrutná smrt, a mě — ještě strašnější úděl: život bez tebe. Prosím tě, vyplň to, co chce otec, přivez bohaté dary — a já pak budu s tebou navždy! Počkám na tebe, ať se děje cokoliv! Jenom smrt tomu může zabránit!

— Nu co, ať je tedy po tvém, jak chceš ty! Já se k tobě vrátím! A přivezu tolik zlata a šperků, kolik nyní požaduje tvůj otec. Jenom smrt může zabránit tomu, abych vyplnil to, co slibuji!

... Týden před odplutím Olavovy lodi uběhl zamilovaným jako šťastný sen.

Když Olavova loď zvedla bílou plachtu a odplouvala, Olav stál na zádi a držel kormidelní veslo. Neohlížel se dozadu. Setkání s milou ho teď čekalo

vpředu: za rok se sem vrátí — a Annika bude jeho manželkou!

A ona stála na srázu žulové skály a šeptala:

— Ochrňte mého milého, Velcí Bohové všech zemí a moří, všude, kam povede jeho cesta! Ať se mi vrátí!

Čekám na tebe, milovaný!

## ***Kapitola sedmá:*** **Rok v odloučení**

*V sadu kvetou jabloně, zasazené dobrýma rukama. Krása jejich růžovobílého hávu je tohoto jara obzvlášť nádherná!*

*A Ódin se také kochá Krásou! Jeho něžné Světlo-Láska objímá prostor, proniká kmeny a korunami, laská každý kvítek.*

*On říká:*

*— Bůh je podobný Velikému Sadaři, pěstujícímu duše!*

*Cesta každé duše — ještě před zrozením v lidském těle, je dlouhá.*

*Vtělení lidé se mohou učit milovat své mladší bratry a sestry v rostlinných a zvířecích tělech.*

*A potom musí každá lidská duše dospět a rozkvést! A je povinná přinést svému Sadaři dobré plody!*

*... Může se zdát, že je život člověka nepatrný — ve srovnání s nedozírností vesmíru. V gigantičnosti a věčnosti Univerza je jen jako malá jiskřička...*

*Ale život člověka se může stát i velice významným!*

***Jestliže se duše stala Láskou, podobnou svou kvalitou Oceánu Božského Vědomí, — pak taková duše doplňuje sama sebou tento Veliký Oceán!***

***Vodní kapka získává přináležitost k mohutnosti oceánu, pokud splyne s celostností všeho toho oceánu. A oceán se při tom stává větším... o celou kapku...***

***Ale Oceán Univerzálního Božského Vědomí s úctou očekává a přijímá vlévání Duší, dorostlých do Dokonalosti, do Něho, — poněvadž Jeho Bezmezná Ohromnost se skládá právě z takových «Kapek».***

***Lidé mohou pomáhat jeden druhému i jiným vtěleným bytostem v tomto Evolučním Procesu!***

***Ten, kdo s láskou pomáhá v duchovním růstu druhým, — ten získává zvláštní pomoc Stvořitele v osobním rozvoji.***



**Před tím, nežli se vydal na cestu, přemýšlel Olav o tom, že by bylo dobré nechat tady s Annikou někoho ze svých lidí — kvůli její bezpečnosti. «Ale koho tu nechat? Samozřejmě by kdokoliv z mužstva tento příkaz vyplnil, ale zřejmě jenom Vagni by s ním mohl souhlasit s radostí...»**

**Když mu Olav o tom řekl, Vagni si šťastně povzdechl:**

**— Ty jsi, tak jako vždy, víc než moudrý, Olave! Já sám jsem se neopovážil tě o to prosit! Vždyť po dlouhých létech v cizině bych tak nerad znovu opustil tato místa, sotva jsem se vrátil!**

Jsem připraven položit život za tvoji milou a ochránit ji od všech nebezpečí, pokud se nějaká objeví.

Nemám dům ani rodinu, a budu se k ní chovat — jako ke svojí dcerce!

Ale jak se ty sám obejdeš bez lodivoda?

— Zapamatoval jsem si všechny kameny pod vodou a proudy, o kterých jsi mi říkal. Snad nepochybuješ o tom, že se dobře učím! — odpověděl mu s úsměvem Olav.

... A tak Vagni zůstal.

Jarl Ingvar mu dovolil žít v maličkém domku na břehu, kousek dál od osady. Občas tady nocovali řemeslníci, když opravovali drakkary. Vagni byl v tomto řemesle zkušený — a mohl jim pomáhat radou i prací.

Na tomto místě ústila malá říčka, která přinášela svoje proudy a čistý písek do vod fjordu.

Domek byl vetchý, ale Vagni ho uvedl do pořádku.

Annika byla u Vagniho častým hostem. Tolik se jí chtělo mluvit o svém milém, a proto se Vagniho vyptávala na všechno, co jí o něm mohl povědět.

— Pověz, je pravda, že Olavovi nedá práci shromáždit takové bohaté výkupné?

— Myslím, že ano. Říkal, že jeho adoptivní otec vlastnil mnoho půdy, domů a obchodních lodí. Vyprávěl mi o východním přepychu jeho arabských držav v těch dalekých zemích, do kterých se mu podařilo dostat. Myslím, že pro něj nebude těžké shromáždit zlato i klenoty.

— Olav říkal, že jsi ho znal, když byl ještě chlapec a že jsi mu dvakrát zachránil život.

**Vyprávěj mi o něm ještě něco! Je to pro mě tak zajímavé!**

**— Ano, on už od dětství nebyl takový, jako všichni kolem. Snažil se ochraňovat ty, komu, podle jeho mínění, nespravedlivě ubližovali, a nikoho a ničeho se nebál!**

**... Vagni Annice hodně vyprávěl o všem, co si pamatoval.**

**Jednou začal vyprávět, jak Olav zachránil jeho samotného:**

**— Ty ses vyptávala, jak jsem Olavovi zachraňoval život... Ale vždyť Olav — také zachránil mě! Nezachránil mě před smrtí, ale před tím, co je horší než smrt: před pomalým nesmyslným vyhasínáním všeho v mém životě...**

**Tehdy jsem si už myslel, že se můj osud blíží ke konci, že už je pro mě všechno minulost. Zůstávala mi jen jedna touha: umřít v rodných krajích nebo na moři, a ne v cizině, kde jsem se díval s odporem na všechno, co mě obklopovalo.**

**A najednou mě našel Olav — a všechno tohle změnil! Vedle něho — můj život získal nový smysl! Stal jsem se potřebným — a mládí se mi doslova navrátilo! Dokonce i zrak se mi zlepšil!**

**On neléčí, není léčitel, ale kdovíproč lidi přecházejí nemoci, když jsou vedle něho! Tak, například, Run, chlapec-skald, — byl takový neduživý a slabý. Ale za několik měsíců cesty spolu s Olavem se stal takovým, jakého jsi ho uviděla!**

**A děje se to s lidmi z toho důvodu, že je Olav učí jinému vztahu k životu, dává jim naději, cíl! Pro každého nachází zvláštní, jen jemu potřebná slova, která v něm probouzejí sílu a radost, nabádají změnit sama sebe, aby se člověk stal lepším!**

Mně konkrétně řekl, že se mi zrak nezhoršil stářím, ale z toho, že jsem kolem sebe viděl jen tmou a špínu, že jsem se díval jen na nedostatky v těch lidech, kteří byli v mém zorném poli! A při tom jsem si nechtěl ty lidi zamilovat, nehledal jsem, jak jim pomáhat, ale jenom jsem tesknil po *vlastní* minulosti a odsuzoval, a nenáviděl všechno a všechny kolem...

Nevím určitě, jestli je pravda všechno to, co on říká, ale obvykle se všechno podaří právě tak, jak řekl! Vždyť mě už ani záda nebolí, a oči vidí skoro tak dobře, jako v mládí!

A dokonce teď i bez něj chápu, že jsem potřebný jemu, i tobě — a to mi přináší radost do života!

Život člověka musí mít nezbytně smysl!

Olav o tom říkal slova, která jsem úplně nechápal... Říkal, že žije ve shodě s Vúlí a Sílou, které nazývá Bohem — Jednotným Všeotcem všech světů Stvoření.

Olav není čaroděj, není šaman, ale on... mluví s Bohem! A Bůh mu odhaluje to, na co se ptá.

Viděl jsem různé žrece — u těch, co se nazývají křesťany, i u těch, co uctívají Ódina, Mitru nebo jiné Sily nebo duchy... Oni všichni jenom dělají obřady a dožadují se milosti svých Bohů.

Ale Olav — ten může mluvit s Bohem... jako s Přítelem! No právě tak — jako si povídáme my dva spolu.

— Ano... Já jsem ho slyšela, jak rozmlouval s Bohem.

Olav je zvláštní! Je tak krásný, silný, čistý a jasný. Není v něm žádná lež ani faleš. Nikdy předtím jsem takové lidi neviděla! Všichni se alespoň trochu chlubí před ostatními — buď svou silou, nebo svou



mocí, nebo svým rozumem, nebo svým zevnějškem, nebo svým majetkem... A — schovávají to, co nechtějí druhým ukázat.

— Ano, máš pravdu! Ale Olava je někdy těžké pochopit... A ještě těžší je žít kompletně podle jeho rad...

— Ale i to dosud nepoznané, o kterém vypráví, je tak lákavě překrásné! A proto se s radostí snažím žít tak, jak mi to vysvětlil!

— Ale mně se někdy zdá, že to, co on pokládá za správné pro život lidí, je ve skutečnosti neuskutečnitelné... Ale on sám... žije právě tak — a jemu se to daří!

Nevím, jestli je možné naučit se v životě dodržovat ty principy, o kterých mluví. Ale myslím si, že by život lidí byl doopravdy lepší, pokud by se všichni těmito pravidly řídili.

Olav vyprávěl, že měl učitele, kterého nazývali súfí. To slovo v arabském jazyce znamená čistý. A ten učitel mluvil o zákonech čistého a spravedlivého života pro lidi. Pokusím se ti převyprávět to, co jsem si sám zapamatoval:

*Člověk musí zachovávat čistotu těla, jídla, oblečení a obydlí.*

Poněvadž vnější čistota napomáhá čistotě vnitřní.

*Člověk musí zachovávat čistotu zraku.*

To znamená — ochraňovat oči duše, a proto by se neměl dívat na to, co vyvolává zlobu, závist a chtění cizího.

Avšak pozorování překrásného — přináší očištění duše!

***Člověk musí zachovávat čistotu sluchu.***

To znamená — ochránit svůj sluch před vulgárními řečmi a řečmi, naplněnými špínou nenávisti.

Avšak prospěšné je vnímat překrásnou hudbu nebo něžné zvuky přírody, poslouchat melodický zpěv a moudré řeči.

***Člověk musí zachovávat čistotu rukou.***

To se týká nejen jejich mytí, ale i toho, že jakékoliv dílo, ke kterému přikládáme svoje ruce, musí být dobré, prospěšné a čestné.

***Člověk musí zachovávat čistotu myšlenek.***

To znamená, že by měl odstranit nedobré a chmurné myšlenky, nepřát zlo druhým a nelitovat se. Těžké myšlenky, zbavené čistoty, ničí štěstí.

Ale světlé a dobré myšlenky přinášejí do budoucnosti člověka úspěch.

***Člověk musí zachovávat čistotu řeči.***

Poněvadž pronášená slova v sobě nesou sílu a záměry duše. A neměli bychom je utrácet nadarmo!

Slova se musejí pronášet jen tehdy, když mohou dosáhnout cíle v duších posluchačů.

A ještě se získává čistota řeči — uměním mlčet. Toto umění pomáhá udělat každé slovo závažným a pohotovým.

Dobré je slyšet a chápat myšlenky společníka. Ale ještě lepší je chápat myšlenky Boha! A to je možné si osvojit, pouze, když naučíme mlčení svoji vlastní mysl.

**A to hlavní, k čemu slouží všechna pravidla čistoty, — člověk musí zachovávat čistotu duše!**

**Poněvadž pouze čistá duše je schopná jít Cestou duchovního srdce a přibližovat se k čistotě Všemohoucího!**

**Pouze srdečná čistota umožňuje projevovat opravdovou lásku!**

**Dávat lásku a nepožadovat lásku od druhých — právě to je cesta štěstí!**

**Olav hodně mluvil o Cestě Srdce, která člověka přibližuje k Božskému a která může člověka udělat podobným Božským Duším, Které někdy nazývají Bohy. Vždyť podle Olavova názoru, Jeho Veliký Jednotný Bůh se skládá z *Jednoty Množství Božských Duší*.**

**— Ano... Olav tolik všeho zná! A otevírá před lidmi jejich velikou příležitost a štěstí — milovat!**

**... V takových besedách Annika a Vagni často trávili čas, a Annika se radovala ze všeho, co se dozvídala o svém milém.**

**\* \* \***

**Jarl Ingvar šel neochvějně za svým cílem — stát se konungem. A dosáhl svého.**

**Aby upevnil svoje nové postavení, rozhodl se přestěhovat celou občinu na jiné místo.**

**Majetek, rodiny — všechno bylo naloženo na drakkary. Jenom Annika odmítla jet se všemi ostatními:**

**— Olav se bude vracet právě sem! A já ho budu čekat, jak jsem slíbila!**

— Jestliže se dokáže a chce vrátit, zvládne tě i najít! Ale on si to přece může i rozmyslet. Kolik hezoučkových žen se s ním setkalo za tento rok? To přece nevíme... A když se mnou odjedeš, budeš tou nejmítanější nevěstou pro každého jarla. Můžeš si z nich sama vybírat!

— Cožpak ty jsi to pořád ještě nepochopil, otče? Já miluji Olava!

— No tak si miluj!... Ale ať tu zůstane jen jeho člověk Vagni. On ukáže Olavovi, kde nás najít!

— Ne! Já tu také zůstanu!

... Ingvar nečekal takovou umíněnost od dcery. Rozhněvaný jí pohrozil, že ji tam nechá samotnou, bez dřívější ochrany. Do posledního okamžiku doufal, že si to rozmyslí. Ale Annika byla ve svém rozhodnutí pevná.

V opuštěné osadě zůstal s Annikou jenom Vagni.

\* \* \*

Annika ráda vystupovala na vysoký útes a dívala se odtamtud do dálky — na tu stranu, odkud ve dne svítí slunce a odkud se vrátí její milovaný.

Zdálo se jí, že když se dívá na moře a slyší šumění vln, — začíná se k němu přibližovat. Jakoby její láska na něho mohla dosáhnout a obejmout ho!

... Uběhla zima, nastalo jaro.

Rozkvetly jabloně. Dříve v těchto krajích ovocné stromy nesázeli. Tři sazenice, které přivezl Olav na lodi, zasadili spolu. Mladé stromky nezahynuly; přežily studenou zimu! A Annika, která se těšila z několika jejich prvních něžných kvítků, pocítovala, že její milovaný je stále blíž a blíž!

Jednou byla její emoce lásky tak silná, že se jí zdálo, že útes, na kterém stálo její tělo doslova roste v prostranství Světla. Že je to jakýsi výstupek z hmotnějších vrstev Světla, nacházející se *nad* velikým prostorem nejněžnějšího bílo-zlatavého Záření. A ještě hlouběji je celé moře něžného a laskavého Ohně!

A pocítila, že může duší, která se stala z lásky jakoby okřídlenou, sklouznout do tohoto Světla a kroužit **jako racek**. A že může letět tam, kde pluje Olavova loď! A tam — objímat milovaného!

A v tom Světle náhle uviděla Tvář a Oči a pocítila Objetí něžných a laskavých Velikých Rukou... «Je zřejmé, že mi Veliký Bůh mého milovaného Olava pomáhá!» — dovtípila se Annika.

Nedokázala zřetelně uslyšet Boží slova, ale měla pocit, že v tom Světle znějí ty nejněžnější a nejkrásnější slova o lásce! Celá se rozplynula v blaženém štěstí!...

... Annika seběhla dolů z útesu:

— Vagni! Viděla jsem Olavova Boha!

Olav už je blízko! Brzy bude tady!

## ***Kapitola osmá:*** **Smrt a Nesmrtelnost**

*Už více než **tři** roky uplynuly od té doby, co mi Ódín začal vyprávět tuto ságu. Někdy jsem se od Něho dozvídala mnohé ze života hrdinů, jindy — jen maličké epizody doplňovaly to, co jsem už slyšela.*

*A právě teď je časné jaro. První slunečné dny se už s námi pomazlily svým teplem.*

**Ale náhle se počasí prudce změnilo: znovu zadul studený vítr, který přinesl déšť se sněhem.**

**V takovém špatném počasí se obvykle meditace daří hůře a nemá význam bez zvláštní naléhavosti vycházet z domu.**

**Ale já jsem takovou naléhavost měla: na mě volal, abych vyšla z domu, Ódin. A tak jsem, zahalená pláštěnkou, vzdorovala nepřízni počasí.**

**Náhle se Ódin Sám přiblížil k mému tělu — a všechno se změnilo! Zima a ledové proudy deště téměř zmizely z mého vnímání, ponořila jsem se do Laskání, Jím darovaného.**

**Ódin se ukázal ve vsí Svojí Moci — jako Hlavní Božský Kurátor rozvíjení duší ve všech severoevropských zemích:**

**— Ano, Já jsem také kdysi žil v těle — v drsných a proměnlivých podmínkách těchto míst...**

**A Já — tuto část Země miluji!**

**Zvykl jsem si na nepřízeň počasí, zejména, — na nárazy větru, který bičuje obličej proudy deště nebo pichlavými kousky ledu! Zvykl jsem si i na těžké olověné mraky nad nepokořenými kolosy vln!**

**Ale nyní — Já svobodně prorůstám skrz to všechno a dokonce i skrz mocnost vrstvy žulových skal — Božským Ohněm!**

**A nevystraší Mě pozemské bouře!**

**Mnoho uragánů a mořských bouří jsem viděl, když jsem tady žil nejednou vtělený! Viděl jsem hrozné bouře, a pro smrtelníky strašné údery blesků, bijících do moře, a slyšel jsem hřmění hromu, otřásající prostor...**

**To, co vyvolává u mnohých strach, — to učí silné duchem síle a nebojácností!**

**A ještě je to učí cenit si překrásného: něžného a zjemnělého!**

**Drahocennými poklady pak budou laskavé sluníčko a tichá hladina klidného moře, odrážející modř oblohy!**

**Dražšími než brilianty se pro ty, kdo se vracejí z dalekých mořských výprav, stávají čisté proudy potůčků s překrásnou vodou. Vždyť taková voda je ten nejchutnější z pozemských nápojů — pro ty, kdo poznali žízeň!**

**A zelené louky s rozkvétajícími květinami jsou dražší nežli smaragdy a rubíny pro ty, kdo byli na hranici smrti v mořských bouřích a už nedoufali, že uvidí zemi!**

**Pevné ruce přátel, láska něžných žen — všechno tohle se stává stonásobně významnější tehdy, když život není stojatá bažina, ale hrdinská cesta k cíli!**

**Smělost, odvaha, čestnost, čistota, něžnost a síla duše — vedou po Cestě poznání Síly, Lásky a Moudrosti Boha!**

**A někdy nám dokonce i lidé zla, které nevyhnutelně potkáváme na Cestě k Cíli, také pomáhají projít nezbytnými zkouškami a získat pochopení a stabilitu ve Sjednocení s Božskou Sílou!**

**... Ódin mi ukázal tábor lidí, vzhledem podobných lupičům. Jejich pohlavár rozmlouval s podlézavě před ním skloněným člověkem...**

\* \* \*

**Pohlavár řekl:**

— Lod', naložená zlatem a dalšími drahocennostmi? Bohaté výkupné za právo oženit se s konungovou dcerou? To by byla skvělá kořist! Ale jsi si jistý, že to nejsou jen klepy?

— Kund, který mi o tom vyprávěl, se sám zúčastnil turnaje u Ingvara a slyšel, jak ten kupec-cizozemec Olav prosil o jeho dceru za manželku a sliboval, že přiveze celou loď zlata!

— Jsi si jistý, že naši lidé zpozorovali přiblížení právě této lodí?

— Myslím, že se nepletu! Kund si je jistý, že poznal její siluetu i plachtu. Byl blízko a slyšel cizozemskou řeč.

Zastavili se v zátocě nedaleko odsud. Zdvihá se bouře, která nejspíš bude silná a dlouhá. Chtějí ji tam přečkat. Je jich jenom dvanáct lidí. Lepší okamžik k přepadení už nenajdeme!

... Pohlavárem byl Bolli. Za uplynulý čas se k lepšímu nezměnil. Jeho závist k úspěchům ostatních a rozezlenost, která se zrodila už v dětství, a také snaha vylévat si zlost za své nezdary na slabých, jeho potěšení z vysmívání se lidem — všechny tyto nejhorší vlastnosti v něm vzrostly a získaly d'ábelskou sílu.

Shromáždil kolem sebe mnoho vikingů, vyhnaných z občin. Hlavními principy jejich života se staly «právo silnějšího» a nepřítomnost jakékoliv morálky. Bolli se neštítel přepadat domy a rodiny druhých vikingů v době dalekých výprav jejich mužů. Dokázal vykonávat činy za pomoci podlostí, zrádcovství a podvodu — a poté se kochal vlastní zlou Istivostí. Pochvaloval si, že Lokki — «bůh všech chytráků» — mu dává úspěchy.

Bolli se dál vyptával:



— Pověz, a kdo je to ten Olav? Odkud je?

— Jeden člověk z těch, kdo s ním přijeli, jménem Vagni, říkal, že tento Olav je ze zdejších míst. Ale myslím, že to není pravda. Oni připluli z dalekých jižních zemí, kam se ještě naše lodi nedostaly.

... Bolli uslyšel ještě jedno jemu známé jméno. «Souhra náhod? Nebo je to skutečně kormidelník Vagni? Je něco takového možné? Cožpak tento kupec je opravdu ten samý, mě nenávidící, Olav, se kterým jsem kdysi seděl za jedním stolem v domě mojí matky? Ten samý — kterému jsem tak záviděl, když jeho, a ne mě, vzali na plavbu, třebaže byl mladší? Ten samý Olav — u kterého jsem se ze zvěsti o jeho smrti tak zaradoval... Nu co, teď se na to podívám! »

Bolli nebyl zvyklý svoje myšlenky odhalovat druhým. Nahlas tedy řekl:

— Je nutné, aby nikoho nenapadlo, že to my jsme zmocnili cizozemců! Vždyť konung Ingvar už může to bohatství považovat za svoje! A my jeho pomstu nepotřebujeme!

Přepadneme je tuto noc: sjedeme na loďkách po řece, která vtéká do spodní části té zátoky. To nezabere mnoho času. A oni odtamtud nebezpečí nečekají.

A potom jejich loď vyvedeme na otevřené moře, aby si lidé, kteří najdou trosky, mysleli a vyprávěli všem, že se loď kupce Olava při pokusu ukrýt se před bouří v této zátoce, rozbila o skály a potopila.

Musíme konat rychle, dokud se bouře nerozpoutala! Bude silná vichřice!

— Ale oni jsou velice dobří bojovníci... Našich je sice třikrát víc, ale z nich je každý nebezpečný!

— To nemá význam: jen je nutné jim nedovolit, aby se stihli chopit zbraní! Však já vím, jak nad tím cizozemcem zvítězit!

Vyprav na výzvědy Orma a Skeggyho! A — aby to bylo potichu: aby ani větvička nezapraskala, ani kamínek se nepřevalil!

Ostatní — rychle připravujte loďky a zbraně k boji!

... Bolli jednal podle navrženého plánu. Jeho zvědové mu donesli, že sám Olav, chlapec-skald a ještě dva cizozemci zůstali na lodi, stojící v zátoce. Ostatní se schovali před nepohodou a spí v jeskyni na břehu. Vchod střeží jen dva.

\* \* \*

Přepadení proběhlo podle plánu, který Bolli navrhl. Olavovy druhy, kteří hlídali vchod do jeskyně a spali uvnitř, se podařilo zajmout bez velké námahy.

Hukot větru a vln, sílící každou hodinu, přehlušil zvuky pohybů útočníků.

Bolliho lidé pak na několika loďkách dopluli k lodi a vylezli na palubu. Olav a dva jeho přátelé popadli meče, a Run se svým čistým vysokým hlasem pokusil vyrozumět ty, co byli v jeskyni. Nevěděl o tom, že tam už všichni leží svázaní.

Bitva, ke které došlo na lodi, se ukázala těžší, nežli Bolli předpokládal. Olav a jeho dva přátelé útočníky odráželi. Všichni tři už utržili rány, ale vypořádat se s nimi Bolliho lidé nedokázali.

Za jejich zády na přídi lodi stál Run a zvonivým hlasem, občas přeskakujícím z rozčilení, zpíval o ničemech, kteří přepadávají pod příkrovem noci, o

zbabělcích, kteří se pokoušejí zasadit ránu do zad, o hanbě a Nebeské odplatě, která čeká ty, kdo opovrhují zákony cti a hrdinství, o tom, že odvážní hrdinové vždy zvítězí!...

Děšť zesílil. Vítr byl stále silnější.

Byl čas uskutečnit druhou část plánu: vyvést loď na otevřené moře, nežli to znemožní rozpoutaná bouře.

Bolli už Olava poznal. Teď už se rozhodl jednat sám, natolik si byl jistý úspěchem svého zákeřného plánu.

Potichu vylezl zvenku po kotevním laně na loď, chytil Runa a přiložil mu nůž na krk.

— Přestaň Olave, a přikaz svým lidem, aby se vzdali! Jinak proříznu krk tomuhle «zpěvavému ptáčkovi»!

Vážně! Ale jestli přestaneš odporovat, zachovám život tvým lidem — těm, kdo jsou tady, i těm na břehu! A oni už tam leží svázaní. A jestli ne — budeš vinen jejich smrtí!

— Ne, Olave! Ne! Já se smrti nebojím! — překřikoval vítr Run. Ale Bolli mu zacpal ústa svým pláštěm.

... Olav zhodnotil situaci:

— Dobře, my se vzdáme! Pamatuj: že jsi slíbil neublížovat mým lidem, Bolli!

Složte zbraně! — řekl už arabsky svým přátelům, a ti se s neochotou podřídili.

... Olava a jeho přátele svázali.

Do loděk chvatně překládali celý náklad z lodi a zajatce. Jenom Olava nechali na lodi.

— Rychleji! — křičel na své lidi Bolli.

... Potom přistoupil k Olavovi:

— Já jsem tě také poznal, Olave! Podíváme se, kdo z nás teď bude šťastnější a úspěšnější!

Tvým lidem život zachovám, ale ne proto, že jsem ti to slíbil. Dodržovat sliby je pravidlo pro naivní hlupáky! Ale já jim zachovám životy proto, že je to pro mě výhodné! Já je prodám jako otroky ve městě Hedeby v Jutsku. Prodají se tam velice výhodně. A tady se nikdo nedozví o jejich osudu! A — přinesou mi velký zisk! A ti, co mají obličej černé jako uhel, — ti budou dokonce za trojnásobnou cenu!

Ale právě tobě jsem život ani nesliboval! Ty teď budeš na sobě zakoušet «zákony spravedlnosti» tvého Boha!

... Nařídil:

— Přivažte ho ke stěžni! Co nejpevněji!

... A Bolli se dál kochal triumfem své převahy a moci v této situaci:

— Budeš pomalu umírat od ran a žízně! Anebo — z milosti Thóra — dostaneš ránu bleskem! Nebo se — z milosti Njörda — rozbiješ o skály spolu s tou tvou «plovoucí skořápkou»! Bolli opovržlivě kopl do paluby lodi.

— Orme, Löte, Skeggi! Vyved'te loď ze zátoky, stáhněte plachtu — a vezměte ji s sebou do loďky! Odsekněte kormidelní veslo! Vyhod'te přes palubu všechna ostatní vesla, aby je nemohli najít lidé na břehu! Podle těchto zvláště vyřezávaných rukojetí vesel snadno určí, že Olavova loď byla zničena, dokonce i když zbytky samotné lodě bouře nevyhodí na břeh.

Potom se vraťte na loďce! Co nejrychleji: za několik hodin bouře vrhne tyhle necky na ostré skály a rozštípe je na malé třísky! Nebo je odnese tak

daleko, že by Olav mohl rychlou smrt považovat za štěstí!

Teď — buď sbohem, Olave! Pozdravuj ode mě svého Boha a potěš se svými «zákony dobra a spravedlnosti»!

\* \* \*

Bouře propukla plnou silou. Klikatá vzplanutí blesků prořezávala černotu mračen...

Olověně černé obrovské vlny se vrhaly na neřízenou loď.

Olavovo tělo, přivázané ke stěžni se zdálo skoro neživé. Ale on byl ještě živ.

Olav se obrátil k Bohu. Neprosil o záchranu. Nebál se smrti svého těla. Ale pokoušel se pochopit příčinu toho všeho, co se s ním teď dělo:

— Za co to všechno? Čím jsem přivolal všechna tahle neštěstí na své přátele a na svoji milovanou, která se mě takhle nikdy nedočká? Co jsem udělal nesprávně? Opravdu musí být konec mého pozemského života takový hloupý a potupný?

— Občas bývá správnější neptat se «za co», ale «pro co»! — přišla odpověď ze Zářícího Živého Světla, Které Olav náhle začal vidět všude kolem.

Pomyslel si, že to je smrt. Poněvadž přestal vnímat bouřící moře a černé mraky, a přestal slyšet hřmění hromu.

On — doopravdy kompletně opustil tělo a ocitl se mezi Božskými Dušemi, Které tvořily toto Moře Světla!

On si uvědomil, že se stal... jedním z Nich! Stal se Částí Jednotného Všemocného Vládce, skládajícího se z Množství Dokonalých!

... Olav vždy předtím, když v meditacích pociťoval Boha, Ho vnímal jako nějakou Sílu, Světlo nebo Božský Oheň, oddělené od Něho samotného. A on s Ním na čas mohl splývat, ale vždy zůstával *tím, kdo* chápal, že on: je ta duše, která se na čas sjednotila s Bohem...

Ale teď se Olav pocítil kompletně totožným s Ním! Olav se stal neoddělitelnou Částí Všechnotvořícího Božského Vědomí — Všudypřítomného, Mocného a Něžného ve Své Božské Všemohoucnosti!

Z této Oceánické Části Sama Sebe si Olav vzpomněl a uviděl celý Svůj poslední pozemský život...

... Víтали Ho Druzí — právě takoví, jako On, Božští Duchové v mužských a ženských Podobách. Bylo v Nich tolik Krávy, Laskavosti, Moudrosti, Péče!...

Oni mu řekli:

— Ano, Ty jsi teď jedním z Nás!

Život v těle na Zemi ztěžuje možnost vzpomenout si, co bylo před vtělením.

Ale vždyť Ty sám sis přál přijít v těle na Zemi, abys lidem vrátil Vědění o Nejvyšším!

A teď přišel Tvůj čas, aby sis, obohacený mnohými vlastnostmi, nezbytnými pro získání Božskosti, včetně schopnosti silných emocí lásky, — uvědomil Svou Božskost.

A navíc tě čeká naučit se žít tak, abys ovládal Božské Tělo!

... Olav Se znovu pocítil v těle, přivázaném ke stěžni lodi, vydané záhubě... Ale On se vrátil do těla — a přitom si zachoval Božské uvědomění Sama Sebe.

Začal se pokoušet vyměnit za totalitu Božského Bytí — to rozbouřené moře, žízeň a bolest bezmocného svázaného těla u stěžně... A znovu se stal Zářícím Božským Světlem!

... Bouře běsnila ještě dlouho...

Olav jakoby umíral tělem — a poté v něm znovu ožíval, a tím způsobem Se učil pociťovat v těle jako Držitel Božského Myšlení, Všemohoucnosti a Síly. To se opakovalo znovu a znovu, dokud v těle, přivázaném ke stěžni, nezůstalo nic z předchozího Olava-člověka.

A pak vzplanul Božský Plamen a zaplnil celé Jeho pozemské tělo.

Získal teď nové Tělo, které už nebylo možné oddělit od Sebe-Boha. Jeho nové Tělo imitovalo podobu těla předchozího. Ale nebylo ho už možné zabít. Bylo to — Božské Nesmrtelné Tělo, kterým mohl Bůh snadno vykonávat na Zemi Svoji Vůli! Vidět, slyšet a mluvit teď Olav mohl s pomocí tohoto nového Těla.

Přičemž toto Tělo bylo jen malou částí Jeho-Duše. On byl jako Duše ohromný! A mohl Sebou-Světlem svobodně pronikat bezednou propastí moře i zemskou kůrou, když vystupoval z Tajemných Hlubin.

... Bouře začala rychle utíchat. Mezerami v protrhaných mracích zazářilo sluneční světlo.

Olav zahýbal rameny — a provazy se rozpadly, jako popel...

Natáhl ruku — a v ní se objevil pohár s vodou. A On se napil.

Pomyslel si, že žízeň a hlad, od kterých nedávno umíral, přivázaný ke stěžni, — byly podobné snu.

Natáhl ruku — a vzal si z *neprojeveného světa* teplý chléb. Byl právě tak chutný, jako ta čistá voda z poháru.

Olav pochopil, že stačí jen Jeho samotný Záměr k tomu, aby mohl řídit loď.

V dálce na útesu uviděl ženskou postavičku. Byla to Annika. Čekala Ho.

Ukázalo se, že bouře přihnala loď blízko ke známému břehu. Ještě kousek — a On bude na místě.

\* \* \*

Po strašné bouři nastal úplný klid.

Olav namířil — Svým Záměrem — loď ke břehu. Ale... ze zvyku vzal do ruky zbytek odseknutého kormidelního vesla, který ani nedosáhl do vody...

Loď se Mu podřizovala bez vynaložení fyzického úsilí. Olav si teď zvykal na nový *způsob žití*, při uvědomění si Jím získaných Božských možností. Učil se ovládat loď Sebou-Sílou — právě tak, jako si kdysi osvojoval řízení drakkaru s pomocí kormidelního vesla.

... On uviděl, jak Mu po cestičce z útesu běží naproti Annika; jak z maličkého domku vyšel Vagni a užasle se dívá na to, co se děje.

Olav se vrátil! Ale — už ne jako člověk, ale jako Boho-Člověk!

A teď musí — ve vší úplnosti Božského Uvědomění — pokračovat v té Práci, kvůli které se nejprve narodil na Zemi jako člověk, a poté se stal Bohem!



## **Kapitola devátá: Olavův návrat**

*Protáhlé kopce porostlé kvetoucím vřesem.  
Jeho maličké šeříkově růžové kvítečky září v  
paprscích ranního sluníčka.*

*Nad vřesovým kobercem se zvedají borovice,  
pokryté ranní rosou, jakoby šedé.*

*Místy z vřesu vystupují žulové kameny. Byly  
tady i v těch časech, kdy Ódin chodil v těle po těchto  
zemích.*

*Od dětství jsem tato krásná místa milovala, i  
když jsem ještě nevěděla, že je právě Božská  
Přítomnost Ódina dělá tak neuvěřitelně krásnými a  
dávajícími nepopsatelnou radost!*

*A nyní mě, současnou, znající Ho už mnohé  
roky, přeplňuje vděčnost k Němu za Jeho Lásku a za  
Jeho Péči!*

*Jeho slova mě naplňují nadpozemským Štěstím,  
a Splynutí vědomí mi dává velikou Blaženost!*

*Ódin — v odpovědi na moje emoce — vyjadřuje  
Svémi emocemi a slovy Lásku mezi Bohem a  
vtělenou lidskou duší:*

*— Já jsem Všudypřítomný!*

*Z jakéhokoliv koutku vesmíru se v jednom  
okamžiku můžu ocitnout vedle tebe!*

*Ty Mě můžeš — v těle nebo bez těla, to znamená,  
svobodnou duší, — zavolat. A Já — v tom samém  
okamžiku budu vedle tebe a v tobě!*

*Oceán Mého Průzračného Klidu tě objímá stále.  
Ale stačí, abys ke Mně obrátila svou lásku — a hned  
vzplane Plamen Mojí odvetné Lásky!*

**Já jsem připraven nasměrovat Proudý Mojí Něžnosti k tobě, do tebe — pokaždé, když si na Mě vzpomeneš!**

**Jestliže Mě zavoláš — pak vejdu do tvého milujícího srdce a daruji ti stav Štěstí.**

**Já jsem připraven vlévat Svoji Sílu i do celého tvého těla; naplňovat ho Ohnivým Proudem Mojí Lásky!**

**Tato slova neříkám jen tobě: Já chci, aby každý, kdo čte tyto řádky, zkusil ocitnout se na tvém místě — aby zkusil pocítit Mě a uslyšet Mě!**

**Tato slova adresuji všem, kdo Mě milují! Jsem připraven objímat každého, kdo je Mi věrný, kdo ke Mně směřuje!**

**Já — Ódin — jsem jeden z Mnohých, dosáhnuvších v minulosti Božské Jednoty! A Každý z Nás je připraven vést do Božského Všeobecného Domova — Oceánu Prvotního Vědomí — každého, kdo k Nám zaměřuje emoce svojí lásky!**

**Duše, která se naučila milovat, překonává překážky, které se dříve zdály nepřekonatelné, a rychle se přibližuje ke Stvořiteli!**

**... Ódin mě ponořil do Svého Světla a pokračoval ve vyprávění ságy.**

\* \* \*

**Když se začala zdvihát ta strašná bouře, dolehla na Anniku předtucha neodvratitelného neštěstí. Její srdce se třásló a svíralo, doslova bolestí. Protože milující duše vždy pocítuje, když se milovanému přihodí neštěstí.**

Bouřkové mraky se přibližovaly, rozléhalo se hřmění hromu...

Vagni ji už několikrát volal domů. Ale Annika z vrcholku útesu neodešla.

— Ó, Velicí Bohové! Jestliže Olav zahynul, pak i pro mě nastal čas ho následovat! Poněvadž bych s ním chtěla být jak v životě, tak i ve smrti! Já chci sdílet jeho osud a přijmout ten úděl, který jste mu Vy připravili!

— Nespíchej, Anniko, mohla bys svým spěchem všechno pokazit! To, co může malému člověku připadat jako neštěstí nebo dokonce smrt, to má pro Velkou Duši úplně jiný význam! Čekej! On k tobě přijde za tři dny!

— ... Já Vás slyším?! Nepomátla jsem se na rozumu z čekání a obav?! Vy se mnou mluvíte?! Já můžu mluvit s Bohy?!

— Pochopitelně! A může to každý! A kvůli čemu by ses jinak na Nás obracela? Ty jsi od Nás nečekala odpověď a radu?

— Já jsem nikdy předtím odpovědi neslyšela...

— Všechno jednou přichází poprvé! Dospíváš, Anniko! Vypěstovala jsi v sobě lásku, která spojuje duše! A duše, která se stala láskou, dokáže velice mnoho! Může se naučit i vidět, slyšet a mluvit s lidmi na dálku! Taková duše může také komunikovat s Bohy — jako se svými Přáteli a Učiteli! Čeká tě to všechno poznat, když už ses pevně rozhodla sdílet osud svého milého!

Musíš počkat ještě tři dny!

... Rozpoutala se strašná bouře.

Vagni říkal Annice ve snaze ji uklidnit:

— Neboj se! Olav je moudrý a nikdy nebude riskovat životy svých přátel a rozbití lodi! V takovém počasí se určitě ukryli v nějaké tiché zátocě!

... Annika Vagniho stěží slyšela. Chvillemi viděla — jakoby v mlze — Olavovu tvář, skládající se ze Světla, a další zářivé Božské Obličejce. To jí dodávalo naději. Ale potom znovu neviděla a neslyšela nic, a zdálo se jí, že úzkostí na místě zemře...

\* \* \*

Nastalo ráno po bouři. Nezavál nejmenší větříček!

Annika stála na útesu a dívala se na moře.

... Olavova loď se blížila. Nebyl vítr, nebyli veslaři, nebyla plachta na stěžni...

Neviditelná Síla táhla loď ke břehu.

Olav stál na zádi a držel kormidelní veslo.

Annika svého milovaného stěží poznala. Jeho vlasy teď byly bílé jako sníh, osvětlený sluncem. A kolem byla záře Světla.

Běžela mu ze skály naproti.

On vystoupil na břeh a objal ji!

— Teď se vydáme za mémi přáteli, Anniko! Dostali se do zajetí kvůli věrnosti ke Mně. A my je musíme osvobodit.

A potom, jestli si to nerozmyslíš, — bude naše svatba.

— Jak bych si to mohla rozmyslet?!

— Já jsem se vrátil. Ale Já — nejsem úplně takový, jaký jsem byl předtím. Já jsem teď jedním z Bohů. A je teď ve Mně Veliká Síla! Mnohé činy budu muset vykonat, podřízen Vůli Jednotného!

**A při tom nikdy nemůžu přestoupit Jeho Vůli — dokonce ani z lásky k tobě.**

**— Já navždy patřím Tobě, můj Milovaný, a nepřeji si jiný osud, kromě života s Tebou!**

**\* \* \***

**Olav teď už věděl, že přemístování lodi v prostoru může být mnohem rychlejší, než to bývá obvyklé.**

**Teď On řídil pohyb lodi, přitom objímal tisknoucí se k němu Anniku a zároveň v té době ještě poslouchal Své Božské Bratry a Sestry:**

**— Ty jsi prošel skrz «bránu smrti» — k Věčnému Životu! A přitom Tvoje tělo nezemřelo. To je velká příležitost přinést lidem Božské Vědomosti přímo, bez prostředníků. Být Bohem, a při tom mít tělo, podobné tělům lidí, to je veliký úspěch!**

**Teď se musíš učit ovládat Božskou Sílu.**

**Můžeš Ji projevovat Velikým Klidem nebo — v nezbytném množství a intenzitě — Božským Světlem nebo Ohněm. A také činy, převyšujícími obvyklé možnosti člověka.**

**Ale Ty už víc nesmíš a nemůžeš projevovat předchozí osobní lidská přání. To je především snaha pomoci nebo něco změnit v osudech lidí podle svého vlastního uvážení. Ale bude se teď skrz Tebe projevovat pouze Božská Vůle!**

**Ty teď už ani na okamžik nesmíš zapomínat, Kdo jsi a kvůli čemu jsi tady!**

**Ty, jako Poznavší Jednotu, teď můžeš projevit Všemocnost Jednotného Boha, Jeho Moudrost a**

**Lásku — s pomocí Tvého materiálního těla. A mnozí lidé to budou moci vidět a slyšet!**

**Tvoje Práce teď bude spočívat v tom, abys — s pomocí svého materiálního těla — vychovával a pěstoval duše, usměrňoval jejich růst. A to je dlouhá a, na první pohled, velice nevděčná práce!**

**Zato teď můžeš podrobně ukázat Cestu — těm, kdo usilují k Nám a jsou schopni projít zkouškami Cesty!**

**Vždy pamatuj: v disponování Božskou Sílou je velká odpovědnost!**

**... Olav si zvykal na Svůj nový stav a učil se řídit Sílu, Kterou teď měl k dispozici.**

**Avšak Jeho Všemohoucnost neznamenała možnost dělat všechno, co by si zamlul... Božská Všemohoucnost znamenala nejen Sílu, ale i Jednotnou Božskou Vůli, Kterou nelze přestoupit v zájmu osobního přání.**

**Pocitování Síly a vnímání Sama Sebe celým Oceánem Božského Vědomí — bylo pro Olava nové.**

**A On se učil Moci, Moudrosti a Trpělivosti Boha.**

**Síla všech Vládců Univerza se spojovala s Olavovou Sílou!**

**On by jedním z Nich — z Množství Těch, Kteří, podobni Vlnám Velikého Oceánu, dělají svou Práci, a přitom se neodtrhují od Oceánských *Hlubin*. A nebo přebývají v Klidu — a pak není Božských Vln, ale je jenom Blažený Klid, zvoucí v Sebe a očekávající v Sobě Důstojné.**

**Všechno to, co Olav předtím poznával a pocíťoval jen na krátký čas v meditacích, — to všechno se stalo Jeho Podstatou, Jeho novým Božským Živodem!**

Tělo tomu nepřekáželo. Bylo jen malou částičkou Jeho Bytí, ale umožňovalo projevovat se Slovům a Síle Božského Celku.

**On mohl vidět s pomocí očí těla — nebo i bez jejich pomoci: bezprostředně Božskou Duší.**

A On také pochopil, že i Jednotný Božský Oceán se teď může dívat očima Jeho těla. A že se před pohledem takových očí zlí a hříšní duchové budou trást. Ale ti, kdo směřují k dobru, lásce a čistotě, — že se naplní štěstím!

On teď mohl promlouvat Slova Božské Moudrosti s pomocí těla — tak, aby je uslyšeli obyčejní lidé, kteří ještě nezískali schopnost osobně bezprostředně chápat Boha. Ale On také mohl vnášet myšlenky do duší i bez pomoci slov.

Stačilo mu zaměřit pozornost na jakoukoliv duši a vzít ji na Dlaň Ruky Vědomí — a On znal osud této duše, viděl všechny její kvality i myšlenky.

Annika, Jeho přátelé, i Bolliho lidé, kteří Mu přáli zlo... — všichni teď byli v NĚm-Oceánu! A nejen oni...

Stal se Vládcem všech bytostí v Oceánu Života, ale neměl už v Sobě *osobní přání vládnout*.

On teď viděl z Veliké Jednoty rozumnost a účelnost všeho, co se děje, a chápal právo na *svobodu volby* každé duše.

Olav se teď učil vidět i ty vzácné momenty, kdy se Božská Síla může vměšovat do toho, co se děje, — s cílem pomoci lidem v pochopení Božských Zákonů a získávání lásky.

A jeden z takových momentů se blížil.

... Právě teď — už je před nimi zátoka, kde se nedávno odvíjely události s přepadením lodi. Je tu i

**tábor Bolliho lidí: loďky; lidé, střežící drahocennosti  
a zajaté Olavovy přátele...**

**\* \* \***

**Bolliho lidé zpozorovali loď, rychle se blíží po  
vodní hladině — za bezvětrí, bez plachty a veslařů.**

**Rozlehly se výkřiky hrůzy:**

**— Přízrak! To je Olavův přízrak! Je to on! Chce  
se pomstít a vzít si naše životy!**

**... Dokonce i ti nejvíce nebojácní vikingové se  
třáslí před kouzly a dalšími projevy z nemateriálního  
světa.**

**Olav se přiblížil k Bolliho lidem, strnulým  
ohromením a strachem. Ted' už nikdo z nich neměl  
pochybnosti o tom, že je to On: živý — nebo alespoň  
tak vypadající...**

**Olav promluvil — a Božská Láska byla ve zvuku  
Jeho hlasu. Božský Klid naplňoval prostor kolem  
Jeho těla.**

**— Ano, jsem to Já! Přišel jsem za Svými přáteli!  
Ano, vrátil jsem se z království smrti — abych vyplnil  
Vůli Bohů! Rozvažte je!**

**Ale ještě předtím, než se úžasem strnulí Bolliho  
lidé vrhli splnit příkaz, — rozpadly se provazy na  
prach.**

**Radostný výkřik Runa narušil ticho:**

**— Olave! Já jsem věděl, já jsem věřil, že to tak  
bude!**

**... Run přiběhl, a neskrýváje slz dojetí, objal  
Olava!**



Bolli chtěl po Olavovi hodit nůž, ale nemohl ani pohnout rukou. A nikdo z jeho lidí se nemohl hnout z místa nebo říci třeba jen slovo...

Olav pokračoval:

— Ano, Já jsem se vrátil ze světů, kam se duše vydávají po smrti těl.

Nenamáhej se, Bolli, ty Mě už nemůžeš zabít, ať už to jakkoliv chceš!

Ano, Já jsem se vrátil, obdařený Moudrostí a Sílou Bohů, — abych lidem vyprávěl o Božských Zákonech.

Já se ti nebudu mstít, Bolli, ani tvým vojákům za to zlo, co jste způsobili mým lidem. Spáchané zlo je už samo o sobě strašný trest pro ty, kdo ho konají! To zlo se vždy vrací k tomu, kdo vykonal zločin, ono mu předurčuje strašný osud v jeho budoucnosti!

Právě kvůli svojí nevědomosti lidé nejčastěji přestupují Božské Zákony a vytvářejí neštěstí jak sobě, tak i druhým lidem!

Ale vždyť jsou tyto Zákony povolány pomáhat duším, aby dosáhly Božských světů! Jsou velice prosté:

— Nikomu neškod!

— Pomáhej všem ve všem dobrém!

— Dávej druhým lásku — a láska naplní štěstím i tvůj život!

Kdo zná tyto Zákony, může pochopit i to, co je to Božská Spravedlnost.

A teď ukážu každému z vás, co se mu může přihodit v dalším životě — jako odplata za už vykonané zlo.

... A před každým z Bolliho lidí proběhly jako živý sen obrazy jeho možné budoucnosti, přičemž s

pochopením příčinných a následných souvislostí, které se před dušemi obvykle odhalují až po smrti těl.

Po dlouhé pauze, během které každý z přítomných uviděl a pochopil velice mnohé, Olav pokračoval:

— Upřímná lítost — ať dá každému z vás příležitost vybudovat svůj osud jinak, změnit žalostný úděl, vytvořený předchozími činy.

Vždyť osud člověka nezávisí na tom, čím ho při narození obdařily «bohyně osudu». Tato pohádka pouze odráží tu skutečnost, že člověk-duše přichází na Zemi s už zformovaným plánem-osudem, a Bohové jen určují, co z toho a v jaké poslušnosti se bude realizovat.

Ale neméně důležité je i to, co a jak člověk koná už v tomto životě. To také předurčuje jeho budoucnost — jak blízkou, tak i vzdálenou v čase — a může to měnit jeho osud k lepšímu nebo k horšímu.

Projevování nenávisti, odporování dobru a lásce, působení zla druhým — to přece znamená *odporovat Boží Vůli!* Znamená to — zabíjet potenciál Božskosti v sobě a bránit růstu Božského v druhých!

... Olavova slova pronikala do hloubi duší, a pokud se tam nacházelo alespoň trochu dobra, pak se v duších zakořeňovalo pochopení...

Potom Olav přikázal Bolliho lidem:

— Teď se připravujte na cestu! Odvezete kolonu povozů s drahocennostmi, které jste uloupili — tomu, komu jsem tyto cennosti slíbil. Vydejte se ke konungovi Ingvarovi a vyříd'te mu také, že jsem Já dodržel svůj slib a že Annika je teď Mojí manželkou a bude vždy se Mnou.

\* \* \*

Bolli ležel u vychládajícího ohně sám. Jeho dřívější kumpáni ho chtěli svázat, ale pochopili, že to už není nezbytné.

Všichni jeho předchozí pomocníci ho teď opustili. Pro ně bylo mnohem snadnější prožívat to, co se s nimi dělo, protože to on přece přikazoval, a oni — jenom vyplňovali zločinné příkazy...

A Bollimu bylo tak špatně, jako mu ještě nikdy předtím v životě nebylo. Zloba ho dusila! A každý výbuch nenávisti při tom vyvolával prudkou bolest v těle. Stačilo, aby se znovu naplnil emocemi nenávisti k Olavovi — a jeho tělo zkroutily křeče a ta nejkrutější bolest. Ale on se stejně pořád se nemohl smířit s tím, co se stalo, a lítost nepřicházela.

Ležel a neměl sil se zvednout. V myšlenkách z toho svého stavu obviňoval Olavovy čáry a ještě pořád vůbec nedokázal pochopit, že to jeho vlastní zloba plodí každý následující nával bolesti, zachvacující jeho tělo.

A náhle Bolli uviděl ve skutečnosti ten ženský obličej, který viděl v té vidině, když jim všem Olav ukazoval jejich smrt. A ta smrt v té vidině byla rukou ženy. To bylo pro něho trýznivé a ponižující!...

A teď tu ženu skutečně uviděl...

Byla vysokého vzrůstu. Měla na sobě mužský oděv. V její ruce se zablýskl kinžál...

Vagni také uviděl tu neznámou, která pozvedla kinžál nad Bollim, skrčeným na zemi u dohořívajícího ohně.

A, třebaže si Bolli zasloužil tu nejstrašnější odplatu, přesto Vagni už pozvednutou ruku s kinžálem zadržel svým pevným stiskem.

— Nepatří se dobíjet poražené nepřátele! — řekl tiše.

— Cožpak nechápeš?! On si zaslouží tu nejstrašnější a nejmučivější smrt! On vyloupil naši vesnici, když se naši mužové nevrátili z výpravy! A v zimě ženy a děti umíraly hladem! Zapřísáhla jsem se, že ho najdu a pomstím se! A ty mě nezastavíš! Hledala jsem ho celý rok!

— Ty sama se zastavíš: neboť rychlá smrt nyní jenom ulehčí jeho utrpení! Podívej se, jaký je ubohý a nemohoucí!

A milosrdenství se k ženě více hodí, nežli pomsta! Ať je mu teď špatně z výčitek svědomí! Ať se mu teď připomínají všichni ti nevinní lidé, kteří zahynuli jeho vinou!

On sám je už na tom hůře, než mrtvola! A nikomu už nemůže ublížit!

... A v té chvíli před Bollim znovu začaly prolouvat strašné obrazy — jako živé sny.

A ti lidé, na které si on nevzpomínal, kteří ale zemřeli kvůli němu, ho obstoupili ze všech stran. Bolli na ně křičel, aby se ospravedlnil: «Nikdy jsem nezabíjel děti! Nikdy jsem nebojoval se ženami! Já jsem jen loupil!... Ano, já jsem podváděl, zrazoval... Ale bojoval jsem jen s muži...». Ale vyčítavé pohledy spousty očí se na něho mlčky dívaly... Bolli se rozvzlykal...

Z tohoto pekla, které prožíval, se v něm konečně zrodila lítost...

Tělesná bolest začala ustupovat. Na její místo nastoupila bolest duše, která potřebovala veliké očištění...

\* \* \*

Neznámé se zželelo vzlykajícího Bolliho a dovolila Vagnimu, aby rozevřel její ruku s kinžálem. Vagni pak sám uložil její zbraň do pochvy u jejího pasu.

Objal neznámou kolem měkkých širokých ramen a odvedl ji k Olavovým druhům, kteří připravovali loď, poškozenou bouří, k odplutí.

Vagni se jí zeptal:

— Jak se jmenuješ?

— Gerd. Já jsem tak dlouho toho lotra hledala, abych se pomstila...

— Teď si můžeš být jista, že bude nevyhnutelně plně potrestán.

Vždyť přece smrt není ta nejstrašnější odplata...

A pomsta vždy jen zasévá pokračování a rozmnožování zla!

Navíc dělá ještě krutější mstící se duši, která přece byla — podle Božího Záměru — povolána, aby rozkvétala v lásce...

... Laskavě pohladil její ruku, a sám ani nevěděl, odkud se v něm najednou vzala něžnost...

Nemyslel si Vagni, že by byl schopný se ještě zamilovat... Nemyslela si ani Gerd, že ještě může v životě potkat toho, kdo se stane jejím milovaným manželem...

\* \* \*

Brzy se vozatajstvo s drahocennostmi vypravilo ke konungovi Ingvarovi. Nikdo z těch, kdo

doprovázeli a střežili náklad, ani nepomyslel na to, aby ukradl část zlata a někam s ním utekl, aby tam začal nový bezstarostný a bohatý život.

Tito lidé získali pochopení toho, že začátek jejich nového života musí být čestný, že loupení a krádeže, dokonce i neodhalené a neusvědčené, nemůžou posloužit jako základ pro šťastný a radostný život.

Měli teď jiné pochopení smyslu života — a do tohoto opravdově nového života nebylo možné vejít s pomocí ukradeného zlata. Museli ho začít tím, že se sami změní. A to je ze všech hrdinských činů ten nejtěžší...

... A Olav a jeho druzi uvedli do pořádku loď a vydali se na cestu.

— Tak se zdá, že nás nečeká jedna svatba, ale dvě! — vesele si Vagniho dobírali přátelé.

A Annika se s lehkou obavou zeptala Olava:

Pověz mi, mohl bys udělat to, abych zemřela předtím, nežli zestárnu a budu nehezká?

... Olav se rozesmál a objal milovanou:

— Proč se teď staráš o takové hlouposti?

No dobře, Já ti slibuji, že budu také vypadat přiměřeně k věku!

\* \* \*

Mnoho radostí, těžkostí i úspěchů čekalo na Olava a Jeho mužstvo.

Ani osud té, která se stala Jeho manželkou a vychovávala jejich děti, nebyl příliš lehký. Ale Annika

by tento osud, zahrnující život s Milovaným, nevyměnila za nic na světě.

## **Kapitola desátá: Veliký Poutník**

*Ve městě je časně ráno. Velká řeka mocně nese své průzračné vody k moři. Žulové nábřeží je v tu dobu ještě bez lidí. Lehká mlha se pomalu pohybuje nad klidnou hladinou vody.*

*Nad řekou krouží bělokřídlí rackové a svým křikem připomínají mořská prostranství.*

*Je to místo našich setkání s Ódinem ve městě. On si se mnou dal schůzku tady — a já jsem přišla.*

*Hranice Jeho ohromného nemateriálního Těla ze Světla je na tomto místě velmi výrazná! Když ji přestupuji, doslova vycházím ze světa hmoty — a vcházím do toho prostoru, kde je jenom Bůh.*

*Ódin mě vítá, a projevuje Se nejen jako Láska, ale i jako Gigantičnost a Moc Svého Božského Majestátu!*

*Zeptala jsem se:*

*— My dnes ukončíme zapisování ságy, Ódine?*

*— Nepředbíhej Mě, ve snaze dozvědět se, jak skončil Olavův příběh! Dovol Mi vyprávět všechno, co zamýšlím!*

*... A On se ponořil do Ticha, ze kterého se jako vlny začala zvedat Jeho slova:*

*— Dívej se kolem a do hloubky! A poznávej Mě! Mě — všude, celého!*

*Spatři, jak Já žiji ve Mnou stvořeném Stvoření — Něžnou Láskou, pronikající do všeho!*

**Spatří: je jenom Život — Život Boha ve vesmíru!  
A ten Život je přítomný ve všem: v každé bylince  
i v žulových skalách, v kroužících raccích, i v lidech,  
vykonávajících svoji pozemskou cestu...**

**A spravedlivé duše rostou tak, že se přeměňují  
ve zjemnělou lásku, — aby mohly dosáhnout  
Blaženosti a Síly ze Splynutí s Všechnotvořící  
Božskou Láskou!**

**Všechny miluji, pečuji o ně, napravuji zbloudilé,  
a ty, toho hodné, Já očekávám v Prvopočátečním  
Domově, kde jsou všichni Dosáhnuvší Jednotným  
Oceánem Stvořitele, kde jsou Všichni Jednotní v Něm!**

*... Ódinova slova dlouho obklopovalo jen  
průzračné Ticho.*

*Po čase jsem se zeptala:*

*— Pověz mi, Ódine, co můžeme změnit v tomto  
světě?*

*— Ne mnoho...*

*Ale, přece jen, můžeme učit lidi usmívat se —  
místo toho, aby se mračili a odsuzovali druhé, a  
vyhledávali nebo vymýšleli jejich nedostatky.*

*Můžeme je učit srdečnému vztahu k těm, kdo  
jsou vedle nich, a pomoci bližním.*

*Můžeme jim vysvětlovat to, jak je škodlivé a  
destruktivní pro ně samotné — nenávidět, závidět,  
žárlit...*

*Můžeme zkusit naučit lidi méně se bát života a  
oceňovat podivuhodné možnosti přeměny sama sebe  
a světa kolem! Vždyť Bůh je s námi a je připraven  
podat každému, kdo je toho hoden a chce to,  
Pomocnou Ruku!*

*Můžeme dát lidem pochopit, že všechny  
myšlenky a emoce člověka jsou jak otevřená kniha,*



**kteřou velice snadno Bůh čte! A není nic skřyto, a ani skřyto být nemůžte před Jeho Vřevědoudcností!**

**Můžeme lidi učit pozorovat projevy Božského v jejich životě!**

**A jeřtě jim musíme vysvětlit, že by se měli snažit nikomu neřkodit a nenaruřovat harmonii! Vřdyť je to přece tak prosté!**

**Můžeme jim darovat klíč, otevírající dveře duchovního srdce! Vřdyť právě otevřeně a správně rozvinuté duchovní srdce umožňuje naučit se vidět a slyšet Boha — a v budoucnu přímo získat Jeho Vedení v životě!**

**Právě tak žil i Olav, když pomáhal lidem poznávat Pravdu o Bohu.**

**Znající Pravdu usměřňuje růst a rozvoj duří. Taková je práce Boha, Který pracuje, pokud je vtělený na Zemi.**

**Kolik toho může udělat Bůh, když žije v těle, podobném těle obyčejného člověka?**

**Mnohokrát přicházeli Božřtí Duchové na Zemi, aby přinesli lidem Pravdu. Ale Božské Vědomosti se v nezkresleně čistotě dlouho neuchovají!... Jen nemnoží lidé bývají obvykle schopni pochopit celou hloubku Učení a mohou dosáhnout Příbytku všech Dokonalých pod vedením Velikých Učitelů...**

\* \* \*

**Uplynulo už tolik let, že lidé dávno zapomněli příběh o kupci Olavovi a jeho manželce Annice. Vystřídala se pokolení. Pravnuci těch, kdo byli jejich současníky, už dospěli a vychovávali svoje děti...**

**... Ale Veliký Poutník řel po zemi.**

Málokomu z lidí se odhalil Jeho Majestát. Jeho oděv byl prostý. Plášť s kapucí ukrýval Jeho tělo před větry a nepohodou, a sloužil Mu i za postel. Poutník neměl ani meč, ani luk. Měl jenom hůl a nůž za pasem, které byly užitečné na cestě.

A měl dva společníky: bílého vlka, jménem Trjuggvi, což znamená *Věrný*, a havrana, jménem Alvis, což značí *Moudrý*.

Před mnoha lety si Poutník toho havrana vzal k sobě, když byl ještě mládětem, a vyléčil mu zlomené křídlo.

A z lovecké jámy jednou zachránil bílého vlčka...

Oba zachránění se stali na dlouhé roky společníky Poutníka na Jeho putování.

A délka Jeho života značně převyšovala věk smrtelníků.

On šel po zemi tělem, podobným tělu obyčejného člověka: vlnité vlasy, bílé jako sníh, až na záda, bílé vousy, držení těla mladíka a lehká chůze, mohutná ramena a ruce zralého muže, naplněného nevídanou silou. A také — zářící pohled Toho, Kdo se dívá na to, co se děje ve světě — z Velikých Božských *Hlubin*.

Havran letěl vysoko na obloze a měkkými hrdelními výkřiky občas Olavovi něco říkal, a Olav jeho jazyku rozuměl.

Mohli bychom si pomyslet, že havran vidí dál... Ale nebylo to tak. Ať už Alvis, kroužící ve výšce, viděl jakkoliv daleko, ale Olav viděl dál...

Zářivá Podoba ze Světla s Olavovým obličejem obemykala prostranství, zvedala se až do nebe a pronikala proudy Božské Síly prostorem na všechny strany — jako by nebylo zemské kůry!

On vycházel z *Hlubin*, do Kterých malé duše nedohlédnou.

A jakýkoliv koutek Země mohl Poutník uvidět. A o jakékoliv duši se mohl dozvědět všechno, co On potřeboval, Všechno, co bylo zapotřebí, se snadno odhalovalo pohledu Božské Duše!

Mohli bychom si myslet, že obrovský vlk Trjuggvi slouží jako spolehlivá ochrana neozbrojenému Poutníkovi... Ale Olavova Síla byla jiná. Vycházela z Oceánu Božské Síly, Který dává Vládcům Síly právo Ho využívat v souladu s Velikou Vůlí všech Dokonalých.

Olav si zvykl být Poutníkem, Který obchází země a zavádí pořádek tam, kde je vhodný Jeho zásah.

Zvykl si na to, že může vnímat jakoukoliv bytost právě tak jasně, jako Sebe. Mohl pocítit růst i té nejmenší bylinky, i neochvějnost žulových útesů, i klid mohutných stromů. A viděl a pocíťoval dokonale jasně i jakéhokoliv člověka. Stačilo mu zaměřit pohled duše — a mohl znát jeho myšlenky, emoce, minulost té duše a pravděpodobnou budoucnost.

Ale On přitom zůstával Jednotný s Všemohoucím Oceánem Lásky, Moudrosti a Síly, Který zrodil a podporuje život ve vesmíru.

Olav se stal jedním z Vládců Univerza. On podporoval individuální životy na Zemi Svojí Láskou a Sílou — Sílou, vycházející z Velikých *Hlubin*, kde byl jen Oceán Boha, nerozdělitelný na jednotlivosti.

Olav se díval na všechno, co se dělo, z těchto *Hlubin*.

Stačilo Mu natáhnout Ruku — a mohl pocíťovat na dlani lodi v bouřlivém nebo klidném moři, i města se spoustou lidí je obývajících, i lesy s jejich

osazenstvem, i moře s jejich obyvateli... Jeho Všudpřítomnost neměla hranic!

Měl k dispozici Moudrost Bohů, a jakoukoliv vědomost mohl načerpat v tomto Zdroji Moudrosti.

Jakékoliv Jeho slovo nebo činnost dosahovaly cíle. Proto On nikdy nepronášel zbytečná slova a nevykonával činy, pokud to nebylo nezbytné.

\* \* \*

Mnohé Svoje přátele už Olav přivedl do «Božského Přístavu». Oni s Ním teď byli pohromadě — ve Velikém Domově Prvopočátečního. A oni teď také vykonávali Svou Práci na pomoc lidem — jak v severských, tak i jižních zemích.

A byl mezi Nimi Run. Mnozí básníci a skaldové slyšeli v okamžicích inspirace Jeho slova, přicházející k nim ze Světla!

Krásný byl odchod ze života tohoto Velikého Skalda, který prožil život tak odvážně a zářivě! Když Runovo tělo, probodnuté šípem, leželo na Olavových Ohnivých Rukách a Duše se ponořovala do Prvotního Zdroje Božského Světla, viděli lidé blažený úsměv na ústech opuštěného těla. A zmocňoval se jich údiv...

A Run vešel do Svého Nového Božského života. A Olav a mnozí Druzí Mu blahopřáli k Jeho slavnému Vítězství, který může být završen lidský život!

... Je tomu dávno, co v zemi, nazývané *Gardarika*, znovu získala tělo a vyrůstala Annika. Měla nové jméno, a její osud byl překrásný! Mnozí Bohové pečovali o její růst.

I Sám Olav rád přebýval Duší vedle Ní. On trpělivě čekal až přijde ten čas, kdy ona svým

usilováním na Veliké Cestě získá celou úplnost Božskosti a vyplní všechno, co pro ni bylo naplánováno. On čekal na tu chvíli, kdy ji — Dosáhnuvší — bude moci zavést do Všeobecného Domova a říci : «Vítej, Milovaná! Ty jsi přišla! Ty jsi přijata!»

A mnozí druzí z Olavových přátel ještě pokračovali každý ve své Cestě, vtělovali se do nových těl — aby získali a rozvíjeli lásku, moudrost a sílu, které jim umožní překonat vzdálenost, oddělující člověka — od Božského světa. Přičemž ta vzdálenost se neměří mílemi. Ale stupněm zjemnělosti, krásy a síly přeměněné duše.

Olav měl radost, že mezi jdoucími ke Světlu viděl Své společníky, kteří byli Jeho druhy v předchozích dalekých plavbách. Mezi nimi byl i Richard, kormidelník Vagni a jeho odvážná žena, a mnozí a mnozí další...

Olavovi se podařilo mnoho lidí neřesti zastavit na jejich falešné cestě, změnit jejich žalostný úděl, a dát jim správné pochopení a šanci napravit svůj osud.

A během uplynulých staletí On získal mnoho nových žáků a žákyň!

Božský Poutník mohl přijít do kteréhokoliv domu na Zemi. Vívali ho tam různě... A osudy těch lidí se měnily v souladu s tím, zda zavrhovali či přijímali ty Dary, které jim předával Božský Host.

\* \* \*

Bylo časně jaro. Děti, Erik a Frída, nesly po zledovatělé cestičce od potoka vědro s vodou.

Děti byly maličké: chlapci bylo šest let, a jeho sestře nebylo víc, než pět. Vědro bylo těžké. Děti často uklouzávaly, a ledová voda pak vyšplíchávala a spalovala je svým chladem. Nakonec se děti zastavily, aby si odpočinuly.

Znenadání vyšel zpoza stromů ohromný bílý vlk.

— Takový velký pejsek! — vykřikla Frída.

Ale Erik se domyslel, že je to vlk, objal sestru, a zakryl ji svým tělem.

Hned za vlkem vyšel z lesa Poutník v plášti s kapucí.

— Nebojte se! Je to kamarád a neublíží vám! — řekl Poutník dětem.

Bílý vlk přiběhl a začal svým teplým jazykem olizovat namrzlé dětské ručičky.

Neznámý také přišel blíže.

— Dovolíte, abych vám pomohl odnést tohle vědro?

— Ano, Pane! — Odpověděl Erik.

— Pak tedy — ukazujte cestu!

... Erik šel vpředu. Za ním šla Frída, a přitom hladila vlka. Následoval je Neznámý s vědrem. A nad nimi letěl havran.

Když přišli k domu, vlk si lehl u prahu, a havran se usadil na střeše.

Chlapec otevřel dveře:

— Vítejte v našem domě, Pane! My vždy rádi přivítáme hosty! — pronesl slova, která nepochybně předtím často slyšel od rodičů. Potom — už uvnitř domu — rozpačitě pokračoval:

— Odpuště, že je u nás chladno... A nemáme Vás skoro čím pohostit... Otec se už velice, velice dlouho nevrací z plavby. A maminka je nemocná. Ona už třetí den spí... My ji nemůžeme probudit. A došlo

nám dřevo; a klestí velice rychle shoří a skoro nehřeje.

... Erik přiložil na chladné ohniště tenké větvičky, obalené ledem, ale nedokázal je zapálit.

Host postavil vědro na podlahu na určeném místě, přistoupil k ohništi — a vzplanul živý silný plamen, jako by tam ležela otep suchého dřeva.

V té době Frída rozestavila na stůl hrnky a doprostřed položila na talířku zbytek suché ječné placky.

Host řekl:

— Pokusím se vzbudit vaši maminku.

... Přistoupil k lůžku, na kterém bez hnutí leželo tělo Erikovy a Frí diny matky, a sedl si na okraj.

— Probud' se, Solvejg! — vyzval ženu jménem, které Mu žádné z dětí neřeklo. — Vrat' se: máš dobré děti, potřebují tě!

... Solvejg si hluboce povzdechla a otevřela oči. Potom se zvedla na posteli a s radostným údivem pohlédla na neznámého:

— Kdo jsi Ty, Žijící ve světech na druhé straně smrti právě tak svobodně, jako Bohové? Já jsem si myslela, že jsem zemřela...

— Přátelé Mě obvykle nazývají Olav, — odpověděl host. — Pojd'me ke stolu, Solvejg: tvoje děti mají hlad!

... Olav vzal svoji plátěnou tašku a začal z ní vyndávat různé pochoutky a rozkládat je na stole: teplý a měkký chléb, máslo, sýr, med, ořechy, sušené ovoce.

To všechno by se nemohlo vejít do malé tašky, pokud by se to tam pokusil naskládat zpátky...

Po jídle se Frída zeptala:

— Mohla bych nakrmit tvoje přátele a společníky, Pane?

... Olav jí to s úsměvem dovolil.

A tak děti hostily Trjuggviho a Alvise, a ti se potom zapojili do jejich dětských her.

Večer, když Erik a Frída už spali, zeptala se Solvejg:

— Jak se Ti můžu odvděčit za návrat do života v tomto těle? Nezachránil jsi jen jeden život, ale tři. Moje děti by nepřežily...

— Tvůj vděk bude jednoduchý. Já tě naučím něčemu ze Svatých Božských Vědomostí, které jsou prospěšné každému člověku. A ty tomu naučíš svoje děti, aby i ony — až na ně přijde řada — naučily svoje děti a další lidi tomu, jak žít v souladu s Božskou Vůlí.

Existuje svatý zdroj lásky, který má každý člověk. Je to jeho duchovní srdce. Probudit k životu tento zdroj — to je úkol, který můžeš pomoci realizovat mnoha lidem.

Naučit srdce matky lásce ke všem Božím stvořením je lehké! Vždyť právě tak, jak matka miluje svoje děti, — tak i Bůh miluje ty Svoje!

Ale dětí má Bůh bezpočet, poněvadž jsme všichni Jeho děti!

A právě tak, jako když dobrá matka pěstuje v dětech to dobré a zabraňuje špatným náklonnostem, — tak vychovává duše i Bůh.

Tvoje mateřská láska, kterou jsi už rozvinula, ti pomůže poznat tu velkou lásku, která může vyrůst až do spojení s Láskou Boha!

Co pro to musíš udělat?

Jestliže se naučíš právě takovou láskou, jakou miluješ svoje děti, milovat všechny dobré bytosti, —



**pak bude vzrůstat láska ve tvém duchovním srdci. A bude se s každým dnem rozmnožovat!**

**... Olav pobyl na návštěvě v domě Solvejg ne jeden den. Poněvadž by nebylo správné — vrátit duši do těla, a přitom v ní mnohé nezměnit; nenaučit ji tomu hlavnímu...**

**A když srdce Solvejg našlo pevnou oporu v Bohu — pokračoval Olav ve své Cestě.**

**\* \* \***

**V centru bohaté osady stál hostinec.**

**Jeho návštěvníci popíjeli pěnivé pivo a probírali poslední novinky.**

**Neznámý v plášti s kapucí vešel tak tiše, že by si Ho nikdo ani nevšiml, pokud by nebylo jeho společníků: ohromného bílého psa, podobného vlku a havrana, pokojně sedícího na Jeho rameni...**

**Návštěvníci hostince se dali do smíchu a začali žertovat:**

**— Že by už sem zavítal Sám Ódin, aby si vypil pivko?**

**— Ne: Ódin má plášť modrý, a špičatý klobouk! A ještě — vždyť Ódin je přece jednooký! A vlky musí mít dva, a havrany — také dva!...**

**— Tak se ještě napij — a rozdvojí se ti havran, i vlk!**

**... Po těchto slovech zapomněli na Poutníka, který si našel místo dál od nich a pivo si neobjednal.**

**A veselí několika opilých návštěvníků se změnilo v hádku.**

**Pustili se do sebe pěstmi.**

Rváči převrhli stůl, a z něho spadlo na zem všechno jídlo.

Ze vzdáleného kouta hostince se zvedl chudý stařík, který se živil nedojedky, které občas zbyly po hostech. Přišel a sehnul se, aby mohl sebrat spadlý chléb — předtím, nežli ho rváči rozdupou.

Ale znesváření bleskově přenesli svoji pozornost na ubožáka:

— Zmiz, otrhanče!

— Dovoďte mi sníst ten chléb! Vždyť vy už ho jíst nebudete! A sluhové ho vyhodí, až budou zametat podlahu...

— To jídlo jsme si zaplatili my, a ne ty! Ale ostatně — žer, prase!

... A s chechtáním srazili kopanci staříka na zem — tak, že upadl obličejem do jídla, rozházeného po podlaze...

Tahle podívaná už vyvolala bouřlivý chechtot u všech návštěvníků hostince, kromě Poutníka s vlkem a havranem. Olav se zármutkem sledoval, co se děje.

Pak pohladil Svoje společníky, a dal jim tak svolení jednat.

Ohromný vlk se vrhl s vyceněnými sněhobílými zuby na ty, kdo se posmívali ubohému staříkovi. A havran na ně zaútočil svrchu, a hrozil, že jim vyklove oči.

— Zadrž ty tvory! — vykřikli v hrůze ti, kdo vyvolali hádku.

Ale Olav s odvoláváním Svých pomocníků nepospíchal.

... Stařík si rychle sebral chléb a odešel pryč. A Trjuggvi a Alvis se pustili do jídla, v hojnosti rozházeného po podlaze. A dokud jejich oběd neskončil, nemohli se ti, kdo bili staříka, ani pohnout.

Protože stačilo, aby udělali ten nejmenší pohyb — a vlk hned vycenil zuby, a přitom obrátil hlavu na jejich stranu, jako by je varoval: «Jenom se zkuste pohnout — a budete pokračováním našeho oběda!» A havran to potvrzoval výhružným křikem.

Až když Trjuggvi a Alvis spořádali všechno jídlo, vrátili se k Olavovi.

Hostinský se rozhořčil nad tím vším, co se přihodilo, s velkým zpožděním:

— Odved' si ty obludy, pane! Tady se musí udělat pořádek!

— Oni ten pořádek nenarušili. Oni ho právě obnovili. Podlaha je čistá, rváči jsou potrestáni, stařík si vzal chléb. A jestliže přikážeš, aby mu dali polévku, pak si myslím, že bude pořádek naprosto úplný.

... Olav před hostinského položil peníze za polévku a pokračoval dál v řeči, obraceje se už ke všem:

— Já jsem přišel zdaleka a uviděl jsem tu velice podivná pravidla, které vy nazýváte pořádkem.

Tak mnoho diváků bylo u toho, co se přihodilo... Vy jste se posmívali chudému starci a jídlu, rozházenému po podlaze...

Je vidět, že život v dostatku obyvatelům vaší vesnice neprospívá!

Ti, kdo zapomněli, co je to hlad, si často přestávají vážit práce, vložené do vypěstování a přípravy jídla. Lehce vyhazují jídlo, a spoléhají se na to, že když mají peníze, koupí si znovu další — až se jim bude chtít jíst.

Nezdá se jim to teď jako zločin — před těmi, kdo trpí hladem, — vyhazovat na smetiště jídlo, které by pro někoho mohlo být záchranou.

**Zamyslete se nad tím, jaký je *skutečný pořádek!*  
Jinak se osud toho starce může stát i vaším osudem!**

**Kdo z vás chce skončit život v osamělém stáří, v hladové bídě?**

**Nikdo?**

**Proč se tedy lhostejně a se smíchem díváte na to, co se děje před vašima očima?!**

**Vždyť vy přece můžete udělat život kolem vás — rozumnějším a spravedlivějším!**

**Každý z vás to může udělat!**

**A volba je na vás!**

**... A Olav se svými společníky — vlkem a havranem — opustili hostinec.**

**... Říká se, že se ti lidé od té doby hodně změnili. Už se neposmívali těm, kdo se dostali do neštěstí. A začali hospodárně zacházet s jídlem. A byli také ochotni pomoci těm, kdo pomoc potřebovali.**

**A dokonce od té doby v tom hostinci dávali zdarma najíst těm ubožákům, kteří nemohli za jídlo zaplatit.**

**\* \* \***

**U ohňů ležela těla vojáků, zraněných v bitvě.**

**Ale ta těla neležela jen na zemi, ale i na Rukách, neviditelných obyčejným zrakem. Na Rukách Lékaře, Který přišel neznámo odkud a nabídl Svou Pomoc.**

**Říkalo se, že ohromný havran svým křikem přivedl tohoto Lékaře k místu, kde byl nespočet padlých v bitvě, a kde trpěli ranění, nacházející se ve stavu mezi životem a smrtí.**

**Olav přistupoval k jednomu po druhém po pořádku. Někomu prokazoval pomoc tak, že využíval**

všechny možnosti Božského Léčitelství, druhým jen tím nejobyčejnějším způsobem vymýval, vypaloval a převazoval rány.

A pokaždé, když léčil těla, nacházel zároveň i slova, která přeměňovala a léčila duše.

A potom On postupně rozmlouval s veliteli obou vojsk a pokládal jim otázky, na které ti dotyční neznali odpovědi:

«Jaká ponaučení si lidé mohou brát z válek?

Proč se vítězové učí jen pýše, a ne soucitu?

Proč v poražených a ponížených zraje jen přání pomsty?

Proč nevidí svoji vinu ti, kdo umožňují, aby konflikty zájmů vládců přerůstaly v krvavá jatka pro národ?

Proč se historie lidstva měří, v podstatě, jen krvavými válkami, výměnou vládců a přerozdělováním hranic?

Kdy se nad tím, konečně, budou chtít zamyslet ti, na kterých tohle všechno závisí?»

\* \* \*

Mnoho velkých i malých činů vykonal Olav! Mnoha lidem On pomohl! Štědře se dělil o Božskou Moudrost!

A lidé získávali pochopení v té míře, jaká byla přiměřená jejich schopnostem.

Olav dovedl pomoci i sklíčenému žalem, a uzdravoval tu duši tím, že v ní křísil lásku a naději. Dokázal i usmířit nepřátele, a odvrátit krvavou pomstu.

On se vždy díval do duše člověka a obracel se k tomu světlému a dobrému, co bylo v každém... Doslova probouzel semena dobra, která jsou v každém člověku, ale ne ve všech už vzešla...

Ten, kdo Olava poslouchal, měl vždy svobodu volby. Posluchač mohl Pravdu přijmout nebo nepřijmout.

... Dlouho tak žil Olav na Zemi.

A potom — On opustil tělo, které zmizelo v jednom okamžiku v Ohnivém záblesku. Teď už musejí v Jeho Práci na Zemi pokračovat Druzí...

\* \* \*

Sedíme vedle sebe: já a Božský Ódin.

Přede mnou jsou listy téměř dokončené ságy.

Ódin shrnuje závěr:

— Kolik toho dokázal na Zemi Olav udělat?

Práce Olava a mnohých Druhých Dosáhnuvších posloužila k tomu, že si — po uplynutí staletí — předtím bojovné národy, obývající Skandinávský poloostrov, oblíbili pasení stád a obdělávání země. A země těm lidem začala přinášet bohatou úrodu!

A ten, kdo pěstuje úrodu, se už nevydává na vojenskou výpravu, aby sebral plody práce druhým.

Stále více bylo míst, kde na jaře rozkvétaly sady. A stále častěji se lidé vydávali na cesty proto, aby poznávali nové země nebo pokojně obchodovali.

Křesťanství, přijatému konungy těchto zemí, se jejich poddaní mnohem dobrovolněji přizpůsobovali, nežli v sousedních zemích. A dlouho vedle sebe poklidně žili ti, kdo věřili v Ódina a Thora, — a ti, kdo pronikali do Ježíšova Učení.

**Olav byl jedním z Těch, Kdo jsou stále zaměstnáni Velikou Prací při pomoci duším v jejich evoluci.**

**To je ta Práce Bohů, u které nedohlédneš na začátek a která nemá konce. Poněvadž moudré Božské Duše věčně pomáhají v růstu a usměřují rozvoj všech měnících se lidských pokolení.**

**A z každého z těch pokolení — vcházejí Nemnozí do Božské Jednoty. Oni jsou tou Úrodou, sklízenou Velikým Sadařem.**

**Tak pokračuje Práce Těch, Kdo moudře a bez násilí pomáhají lidem poznávat: proč žijí na Zemi a jak mají žít...**